

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris D. Hludowici Blosii Abbatis Lætiensis Ordinis S. P. N. Benedicti Tomus Posterior Margaritum Spirituale

Blois, Louis de

Monasterii Campidonensis, 1672

IV. Farrago utilissimarum Institutionum, ex scriptis potissimùm D. Joannis Rusbrochii decerptaru[m]. Qui quidem Rusbrochius homo planè divinus, & singulari modo à Deo illuminatus doctusq[ue] fuit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45885](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45885)

HLUDOWICI BLOSII MARGARITI SPIRITUALIS

PARS QUARTA,
SIVE FARRAGO
VTILISSIMARVM INSTITVTIONVM
EX SCRIPTIS POTISSIMUM

D. JOANNIS RUSBROCHII
DECERTARUM.

Qui quidem Rusbrochius homo planè divi-
nus, & singulari modo à Deo illumi-
natus doctusque fuit.

§. I.

De Fide Catholicâ, & confessione
peccatorum.

PRIMUM donum
quod Deo electis
suis confert, ve-
ra, Christiana
& Catholica Fi-
des est: qua cre-
dimus quæ cre-
denda sunt, & DEO bene
fidimus, eumque amamus.
Per huiusmodi fidem anima con-
jungitur Deo, despondeturque
illi ceu sponsa suo sponso. Qui
errorem aliquem contra duode-
cim Symboli Apostolici articu-
los, sive contra septem Sacramen-
ta Ecclesiæ sequuntur, aut qui in
aliquo

Primum donum Dei est Fides. * Perseverantibus in hæresi vel infidelitate nil profunt, ad meritum vitæ æternæ, opera vitæ moraliter bona; quin sine fide impossibile est pla-

Plurima Institutio-
nes hic descri-
ptæ apud
Thaule-
rum e-
riam re-
periun-
tur.
1. Fides Catholica primum Dei donum: here-
ticum verò nihil prodest vitæ moralis, nisi, proprio
iudicio relicto, se Ecclesiæ subiciant.
2. Examen fidei conscientia, deinde confessio
auricularis; tum satisfactorii desiderium, &
patientia in afflictionibus.
3. In hac vitæ exercendum est contra nos mes-
ipso iudicium, ne damnemur in altera vitæ.
4. Bona voluntas donum est gratiæ divinæ;
ejus signum est obedientia & confessio peccato-
rum.
5. Qualis debeat esse confessio: notanda scrup-
ulosi doctrina de vi & fructu bonæ volun-
tatis.
6. Spes veniæ nutrienda est consideratione mi-
sericordiæ divinæ.

DOMI-
NICAL
PASSIO-
NIS EX-
LLICA-
TIO.

*cere Deo,
ad He-
bræos
cap. II.
& Scho-
lastici
apud D.
Thomã
1. 2. qu.
109. art.
2. 3. 4. 5.
6 docet
ex S. Au-
gusti-
no, infi-
delium
opera
moralia
extra
fidẽ aut
gratiã,
etsi bo-
na sint,
non ta-
men ef-
fe utilia
ad salu-
tem, ni-
si valde
remo-
tè, &
quodã-
modò
disposi-
tive.*

*† Quid
faciendũ
infideli
volenti
se ad fi-
dem con-
vertere.*

aliquo à sancta Ecclesia Catholi-
ca diffident, eiq̃ue contrariam te-
nent opinionem, sive id publicè
agant, sive occultè, si sic pertinaci-
ter perseverare statuunt, atque
ita moriuntur, etiã si cunctis mo-
ralibus præditi sint virtutibus,
omniaq̃ue misericordiæ ac con-
dolentiæ exercent opera, tanta-
q̃ue intellectus perspicacitate pol-
leant, quantam simul mortales
omnes qui umquam fuerint, ha-
buère: damnantur tamen, & mer-
guntur in flammæ tartareas. Hæ-
retici, inquam, & schismatici post
mortem igne torrentur æterno.
† Si qui autem ex his converti
velint, ut propriæ voluntati re-
nuntient oportet, suamq̃ue scien-
tiam & intellectum scientiæ atq;
institutioni sanctæ Ecclesiæ sub-
mittant substernantq̃ue, & om-
nem vitam suam foris atque in-
tus sine factu & elatione ad Dei
honorem exigant: intus quidem
absq; simulatione credant, quod
sancta credit Ecclesia Catholica;
foris autem modis omnibus sin-
guli juxta suum statum & Eccle-
siæ decreta colant & exercent
ea, quæ ipsa sancta Ecclesia colit,
exercetq̃ue. Ita nimirum & gra-
tiam Dei modò, & postea beati-
tudinem æternam poterunt adi-
pisci.

2.

*Heb. II.
Expiatio
à pecca-
tis*

Sine vera fide nemo placere
Deo, nec salvus esse potest, quid-
quid alioqui bonorum agat ope-
rum. Hanc igitur firmissimè re-
tineamus; & humiles facti, ingre-
diamur Prætorium conscientiæ

nostræ, ibique consideremus, ag-
noscamus, corrigamus, odio pro-
sequamur quidquid in nobis vitii
residet. Peccata nostra & culpas
coram Domino Jesu Pontifice &
Judice nostro, cælestiq̃ue Patre
ejus, & coram Sacerdote confes-
sore nostro Dei vices ac locum
obtinente, accusemus atque con-
fiteamur. Et si quidem nos pec-
casse pœnitet, jam bono simus a-
nimo, & in Dei benignitate ac
misericordiã speremus, eiq̃ue cre-
damus atque confidamus. Et pœ-
nitentiam agendo, liberè nos
submittamus nedum sub justi-
tiam Dei, sed etiam sub peccato-
res omnes, odio nos ac menda-
ciis infestantes, contemntes,
persequentes vel cædentes, deni-
que & sub creaturas omnes nos
divexantes: ita ut ad versa & in-
commoda omnia nobis ab eis il-
lata, taciti perferamus ob hono-
rem Dei, & in remissionem pec-
catorum nostrorum: nec quem-
quam hominem habeamus odio
aut despectui, quidquid etiam
nobis mali irrogetur, sed causa
Dei cuncta æquanimiter tolere-
mus: id enim magnum divini a-
moris præstat profectum.

Explora, attende, & judica
modò temetipsum, ne postea à
Domino judiceris atque condemi-
neris. Revoca ad memoriam
quemadmodum vixeris, uti te
neglexeris in verbis, actibus, de-
sideriis, cogitationibus, tui im-
mortificatione, simulatione vel
hypocrisis, affectusq̃ue impuritate,

&

*Examina
conscien-
tiæ.*

*Confessio
auricu-
larum.*

*Doleret
peccata.*

*Satisfac-
tio per
humili-
tatem, et
signati-
onem, pe-
nitentiã,
& alia
virtutum.*

*3.
I. Cor.
II.
Si se hinc
veraciter
judica-
veris, in
futuro
judicio
non den-
naberis.*

DOMI-
NICAR
PASSIO-
NIS EX-
PLICATA-
GIO.

& in illis omnibus quæ iniquè vel inordinatè admittuntur, quæque à charitate dissentiunt, & gratissimæ Dei voluntati repugnant: quorum quidem tantus in te est numerus & tam multiplex varietas, ut nulli præterquam Deo soli perfectè cognita sint. Displicebis igitur tibi ipsi ob illa, & cum Publicano coram Patre tuo cælesti ejusque æterna misericordia petentus tundens, dices: *Deus propitius esto mihi peccatori. Peccavi Domine, peccavi: miserere mihi misero. Ablue faciem animæ meæ à vitiiis & peccatis omnibus, illamque exorna gratia tua. Presta mihi bonam voluntatem, & animum strenuum, quod sine intermissione in tuo servitio laudemque tua renover.* Et ista quidem si obtinere velis, cõtemne, abjice, humilia & objurga te ipsum; Deum autem misericordiæ & pietatis suæ commonefacias; neque ab his desistas, donec ipse tibi intus respondeat, & veram loquatur pacem, verumque gaudium in corde tuo.

4. Bonitas voluntatis ex Spiritu sancto nascitur & gratia Dei, ac bona infusaque charitas, qua homo Deum ac sanctas virtutes colit atque exercet. Ipsa bona voluntas vividum ac voluntarium est instrumentum, quo Deus quidquid vult operatur. Planè, bona voluntas cum humilitate conjuncta, radix omnium virtutum est. *Pax igitur hominibus bonæ voluntatis.* Quotquot hac bona voluntate præditi sunt, ij Deo &

sanctæ Ecclesiæ obtemperant; aptique sunt & habiles ad gratiam Dei, & ad sapientiam ex Deo manantem suscipiendam. Si ergo Dei Sapientiam intra te recipere vis, à cunctis gravibus peccatis ab infantia perpetratis quoad poteris te expurges, idque coram sapienti & discreto Confessore, qui habeat juxta Ecclesiæ constitutionem te absolvendi potestatem. Quod si id semel egisti, satis est, & sufficit æternæ Dei veritati: sicque pacem habes coram Deo & in munda conscientia tua.

Si bona es præditus a voluntate, cupisque Deo ac cunctis virtutibus vivere, iam planè Spiritum sanctum habes in te, & interna gaudes pace, nec facile potes in mortiferum labi peccatum. Absque venialibus autem culpis vivere non poteris. Ipsas culpas & errata tua Deo ac Sacerdote sincerè, nudè, apertè, paucisque verbis ac humili corde explica, dolensque confitere, & de illis te ipsum accusa ac reprehende. Multa verba conscientiam perplexam reddunt, inordinatumque pariunt timorem, ut quod quis amplius confiteretur, eò plus confiteri velit. Neque potest quisquam sese per seipsum vel omni conatu suo efficere pacatum atque tranquil-

^a Hæc accipe de bona voluntate post factum Confessionis Sacramentalis ritè petita, juxta normam monitionis datæ num. 4. hoc s. 1. aut mox hoc num. 5. dandæ.

^b Conditiones Confessionis observentur, & solatium atque remedium accipiant qui sunt, in materia Confessionis, scrupulosa conscientia.

Et vera
confessio
peccatorum

Fructus
bonæ voluntatis

Y

lum.

DOMI-
NICAR
PASSIO-
NIS EX-
PLICAT-
IO.

lum. Itaque ostendas & aperias te ipsum æternæ veritati, speresq; & confidas immensæ pietati ac misericordiæ Dei, permittasque & resignes te bonitati illius, atque in hoc ipso pacem serva tuâ.

6.

Fiducia de venia nascitur ex infinita Dei bonitate.

Si bonæ voluntatis sumus, si ex animo verè nos peccasse pœnitent, & humili contritoque corde nos ipsos coram Deo & Sacerdote accusamus, meritò firmam fiduciam & spem concipere debemus impetrandi sine dubio veniâ à Deo. Et quânam umquam, obsecro, desperare possumus, si immensam velimus attendere benignitatem Dei, dicentis per Prophetam suum, Etiam si mater obliviscatur infantis uteri sui, ego tamen non obliviscar tuus? Sanè nullus ambigere debet, cuncta peccata ejus, qui cum vera divinaque contritione & sancta spe amanter ad Deum sese convertit atque erigit, citiùs in immensæ bonitatis ejus abyssò absorberi & cõsumi, quâ possit oculus aperiri vel claudi. Nam & * si mundus universus igneus quidam globus esset, & in ejus medio paucillum lini poneretur, non tam celeriter id conflagraret, quàm paratus est Deus remittere peccata verè pœnitentibus, quantumvis etiam multa & gravia sint. Sui autem displicentia, & seria nunquam peccandi voluntas, veraque erga Deum confidentia & amor, vera pœnitentia est. Istiusmodi igitur erga Deum cõfidentia & amor, thesaurus est longè præclarissimus:

* O Dei promptitudo incomparabilis ad ceterò condonandâ peccata verè pœnitenti. Describitur pœnitentia vera.

* Deum vulnerati per amorem, docent

quem qui habet, facile impetrat à Deo quidquid desiderat, * cum Deum in eo latere sauciet, in quo setueri non potest. Qui diffidentia & inordinato damnationis metu laborant, prudenter oculos internos cohibeant à nimia consideratione justi judicii Dei. Credant Scripturis sanctis, quæ abundant cælesti consolatione; & quòd Christus pro cunctis peccatoribus nemine excepto, mortuus est.

verba sponi Cantorum, c. 4. *Veritas vestri cor meum seror me. Remedia diffidentia.*

1. Pet. 3

S. II.

In quo consistat perfectio tam secularium, quàm Religiosorum.

1. Secularium perfectio in quo sita sit;
2. Item Monachorum & Monialium.
3. Inferiores Monachi ne sint pusillanimes.
4. Bona voluntatu efficacia.
5. Imagines impurae quomodo disicienda.
6. Mentis evagatio inter orandum citò compescenda.
7. Qui tentationibus gravibus viriliter resistunt, gratiores sunt Deo, quàm qui nullis vexantur.
8. Triplex ordo servientium Deo.
9. Simpliciores quid agere debeant, ut placeant Deo.
10. Bona voluntas, argumentum predestinationis.

QUOT QUOT * inveniuntur seculares viri vel feminae, in ejusmodi statu viventes, qui à Deo & sancta Ecclesia non discordet, si vera Orthodoxaq; fide præditi, & tam bonæ voluntatis sint, quòd ex Dei gratiâ perseverent in bono, & à gravibus sese contineant vitiis, ita ut sive in matrimonio, sive extra matrimonium, sive in officiis mechanicis, sive in servitiis degant, sive emanant,

1. *Secularium ordo, etiam pœnitentia officii viciis sua propria consistit. * Abspice speculum & ideam vitæ secularis.*

DOM-
NICAN
PASSIO-
NIS EX-
PLICATI-
O.
dū Dei
volun-
tatem
institui-
enda.

mant, sive vendant, seu quavis alia licita ratione victum sibi parent, ut sese suosque sustentent, nusquam quemquam sponte ac scientes fallere, non mentiri cuiquam, non aliena tollere aut detinere, sed in omnibus veritatem & iustitiam colere ac sectari velint, & intentionem vitamque suam secundum Dei præcepta ac sanctæ Ecclesiæ decreta & institutiones dirigere atque transigere proponant, neminem odio habere, nulli invidere aversari neminem, sed præbere se faciles, benignos, & misericordes linguis quibusque sua indigentibus operantur, libenterque Missæ sacrificiū & conciones auscultent, reverentiam & amorem Deo atque hominibus exhibeant, peccata sua Sacerdoti humiliter confitentur, & in omnibus rebus bonis obtemperant: hujus, inquam, generis quotquot in mundo vivunt homines, Deo placent: & licet multipliciter occupati sint rebus externis, nihilominus de Dei confisi misericordia, venerandum Eucharistiæ Sacramentum, in solemnitatibus, si desiderant, accipere possunt. Nam quamvis sæpius in quotidianas cadant culpas, attamen, pro viribus sunt bonæ voluntatis & iusti * in omnibus.

* Nec ob ullas veniales culpas excidunt, à vera iustitia & gratia & charitate, aut indigni sunt, vel ad damnationem sumunt sacram Eucharistiæ communionem, ut videlicet in Concilio Trident. sess. 6. cap. 11. & can. 23. & sess. 13. cap. 7. & can. 11.

2. Boni & Deo * placentes Monachi & Moniales sunt bonæ voluntatis, & absque fictione honorem Dei propriamque salutem spectant, studentque suam serva-

re Ordinem & canonem monasticum, ac instituta & consuetudines sanctas quas audierunt, scriptasque invenerunt à Patribus præcedentibus: verbi gratiâ, ut se habere debeant in choro, in in capitulo, in claustris, in refectorio, in dormitorio, in valetudinario seu domo infirmorum; item silendo, loquendo, jejunando, & edendo. Sicque & sani & infirmi semper secundum statuta seu Regulam suam, & naturæ vires (sicut recta dicitur ratio ac vera discretio) sese gerunt. Cavent sedulo ne umquam murmurent. Proprium sensum ac iudicium citò abjiciunt, & ex humili obedientia omni propriæ renuntiant voluntati. Non secundum carnem, sed secundum spiritum vivere statuunt. Dum incolumes sunt, semper boni quidpiam exercent: dum autem adversa laborant valetudine, mansuetudinem ac patientiam retinent. Et quando sese negligunt & excedunt, vel agendo vel omitendo plus minusve, aut quovis alio modo, tum quidquid conscientia peccatum esse testatur & accusat, id humiliter queruntur, & cum dolore vel contritione cordis Sacerdoti suo confitentur, ac pro illius arbitrio agunt pœnitentiam. Tales Deo satis confidere debent, sicque super Dei misericordiâ ac benignitate sacratissimum Eucharistiæ Sacramentum accipere, quoties ex Ordine datur, aut ex bonâ consuetudine illud percipere solent.

veri Religiosi. Custodiam regulam, cuiusque Religioso Ordini penitentiarius

Passus, quies, submissio & spiritualis vita.

Frequentia Sacramentorum

**DOMI-
NICAR
PASSIO-
NIS EX-
PLICA-
TIO.**

*Repressio
sensuali-
tatis, &
tentatio-
num.*

*Humilis
agnitio
sui.*

*Solacium
Religiosi
bonæ vo-
luntatis.*

3.
*Animan-
tur infir-
miores
Monachi
sua pu-
sillani-
mitatem.*

Plerique istorum sentiunt quidem in se vitia & inordinatas naturæ propensiones; affectumque erga corporis voluptates: sed dum talia in seipsis animadvertunt, mox deserunt & contemnunt, quidquid Deo & Spiritui ipsorum adversum est, propudiatæque sensualitate, cum fide & humili oratione intrò ad Deum præsentem cõfugunt. Sanè dum isthæc concertatio & pugna in eis perseverat, sæpe natura corporea spiritum cum amore & appetentia in Dei cultu famulatuque sequi detrectat: unde & ipsi nullo affectuoso desiderio flagrant, humili corde dicunt Deo: *Domine, immundus sum, & omni consolatione omnibusq; bonis, qua homines boni in te experiuntur, indignus. Quapropter lugendum mihi est, & firma fide ambulandum in conspectu tuo. Itaq; licet pauper & desolatus sim, tamen ne utiquam derelinquam.* Hi Christi milites, tametsi infirmi sint, & corporis tentationibus vexantur, atq; etiam cõsolationem dulcedinemque divinam minime percipiunt, attamen in spiritu pleni sunt fide, devotione, & amore divino, Corporisque Domini Sacramentum cum ingenti fructu sumunt.

Infirmiores quidam, dum vitæ Christi & Sanctorum ejus asperitatem laborèmq; attendunt, seque talia non posse, nec ad hujusmodi intus moveri, trahi, aut impelli sentiunt, redduntur pusillanimes, & à Deo se nimium remo-

tos arbitrantur: sed in hoc non satis prudenter faciunt. Neque enim homo bonæ voluntatis vel defectus quosdam minores, vel ob naturæ imbecillitatem, vel quia forinsecus asperiores vivendi modum servare nequit, vel ob inæqualitatem, quam in servitio Dei & virtutum sentit exercitio, remotiorem se à Deo æstimare debet. Nam quamdiu hæc voluntas in ipso perseverat, ut neque pro vita, neque pro morte, neque pro ulla alia re, quidquam adversus præcepta Dei facere cõsentiatur, Deus illi proximus est. Itaque talis colat & amet in aliis quod se minimè sentit habere vel posse. Gratias agat Deo pro gratia aliis præstita, seque coram Domino humiliet. Caritas quippe reddet eum participem omnium bonorum illorum, quæ in aliis diligit. Ita per sanctam gratulationem favendo, minimeque invidendo, bona aliena faciet sua. Licet verò omnes non eundem modum servare, nec eadem via forinsecus ingredi possint; intus tamen omnes incedere debent eadem omnino via, nempe via amoris.

Quamdiu bona se quispiam voluntate sentit præditum, ex nulla re turbari immodicè, nec plus æquo dolere, nec à Deo se remotiorem arbitrari debet. Omnis namque virtus & bona omnia ex voluntate dependent. Proinde si humilitatem, si charitatem, si quaslibet alias virtutes ha-

*Bona voluntas
quo cupit
sibi.*

*Compro-
candam
alienam
bonam
humili-
tate &
charitate.*

4.
*Bona voluntas
fructu
admiranda.*

DOMI-
NICAE
PASSIO-
NIS EX-
PLICATA-
TIO.

habere appetis, & id tota volūta-
te vis, facisque quod in te est, haud
dubiè habes eas. Itaque tantum
quisque sanctus est, quantum vo-
luntas ejus ad Deum magna est.

5.
Imagi-
nationes
impurae,
qua via
& ratio-
ne depel-
lenda.

Si contingat immundas i-
magines vel ex aspectu, vel
ex auditu, vel per cogitatio-
nes, vel per dæmonum sugge-
stionem, dormienti aut vigilan-
ti tibi incidere, ita ut ad libidi-
nem & turpes naturæ propensio-
nes ac voluptatem movearis; mox
Crucis signum imprimas cordi
tuo, & ores Deum ut tui miserea-
tur, vel etiam Angelicam Saluta-
tionem dicas, ac Sanctorum pre-
ces opemque implores. Ob oculo
tibi propone, si consenseris,
privatum te iri gloria Dei, & pœ-
nas inferni semper esse luiturum,
à Deo & cunctis amicis atque ele-
ctis ejus æternò separatum. Quod
sanè meritò horrere debes; sicque
certare viriliter, & spem atque fi-
duciam tuam in Domini Salva-
toris morte, gratia & auxilio
collocare: certus quòd is te non
deseret, sed absque dubio victor
evades, semperque gratiæ ac vir-
tutū majora accipies incrementa.

6.
Mentis
inter o-
randum
distractio
& evaga-
tio quo-
modo sta-
tim cor-
rigenda.

Si sub precibus & exercitiis
tuis, extraneæ quædam cogita-
tiones vel imagines tibi incidant,
qualescumque illæ sint, perinde
est: ubi id advertis, & es redditus
tibi, ne turberis inde, sumus enim
instabiles: sed celeriter cum amo-
re ad Deum te convertas. Quam-
vis enim hostis tartareus suas tibi
ostenter merces, nisi eas cum a-

more & voluntatis consensu tibi
comparaveris ac emeris, non ma-
nebunt tibi.

Duplex est bonorum hominū
genus. Quidam enim ita habent,
ut vix aut tenuiter à vitiis impug-
nentur. Alii verò dum sese occa-
siones offerunt, tentantur forinse-
cus, & ad peccata commoventur
in inferioribus viribus; verbi gra-
tiâ, vel ad vanam gloriam, vel
gulam, vel luxuriam, vel alias
quaslibet culpas: intus autem in
viribus supremis peccata hujus-
modi averfantur penitus. Et licet
fortassis ex ipsa natura in super-
biam, vel iram, aut alia vitia pro-
clives sint; nulla tamen ratione
volunt illis præbere consensum.
Hi longè amplius à Deo laudan-
tur probanturque, & virtutes
multò excellentius nobiliusque
possident, quàm illi alii. Virtu-
tum namque perfectio, strenua ac
legitima decertatione compara-
tur. Unde & necessaria nobis ten-
tatio est: *Non enim coronabitur,*
nisi qui legitime certaverit. Planè,
si quis rectè valeret in anima, etiâ
si optio ei daretur, † nequaquam
tamen vitiosis propensionibus,
tentationibusque velle deberet
absolvi.

7.
Duplex
bonorum
hominum
genus,
quidam
in pace,
quidam
in bello
serviunt
Deo.

Gratior
est Deo
qui cer-
tat animi
motus
contra
tentatio-
nes, quàm
qui non
tentatur.

2. Tim.
2.

Omnis Deo serviens familia,
tribus partibus sive ordinibus di-
stinguitur. * Prima pars, homi-
nes sunt bonæ voluntatis, ac vir-
† Laudabiliter: si adsit dissidentia sui, & fiducia in Deum, & amorosum deside-
rium potius ad Dei honorem contra ten-
tationes pugnandi, quàm sine illis in igna-
vo otio vivendi.

8.
Tres ordi-
nes ac
gradus
servorum
Dei.

* Via
purga-
tiva.

DOM-
NICAE
PASSIO-
NIS EX-
PLICA-
TIO.
* Via
illumi-
natiua.
* Via u-
nitiva.

tutibus dantes operam, vitiisque
semper morientes, & ea superan-
tes. * Altera pars, homines sunt
interni. locupletes, vividi, vir-
tutum omnium perfectionem &
celitudinem prosequentes * Ter-
tia pars, homines sunt sublevati
ac illuminati, semper in amore
morientes, & velut exinanientes,
sive annihilantes sese in unione
cum Deo.

9. Si sit simplex ac rudis quispiã
& ignarus, qui tamen optet vi-
tam agere Dei gratissimæ volun-
tati consentaneam, is humili cor-
de concupiscat & petat à Deo in-
fundi sibi sapientiæ spiritum,
quo juxta illius potissimum be-
neplacitum suam transigat vi-
tam. Et si quidem poterit scien-
tiam atque sapientiam absque va-
na sui existimatione ac animi elat-
ione circumferre, dabitur illi re-
verà à Deo; sin minus id poterit,
maneant in simplicitate sua, & pro
suo captu serviat innocenter Deo
suo: id enim magis erit in rem
ipsum.

10. Si liberè & citra fictionem vel
simulationem Domino Deo tuo
perenniter servire, illumque lau-
dare & amare planè proponis; si
secundum gratissimam ejus vo-
luntatem vivere, eumque ex amo-
re eligere statuis: hoc ipsum argu-
mento tibi sit, te ab eodem præ-
destinatum, vocatum, electum &
dilectum esse ex omni æternitate.
Quod ut illi confidere ausis, Cor-
pus & Sanguinem suum in cibum
& potum, cum gustu quodam

omnem naturam tuam penetran-
te, tibi dedit ac dereliquit: & hoc
gustu usque in vitam æternam
pascèris ac reficièris. Vult enim
ipse intrate commorari, ac vita
tua esse: tu proinde illi vivere de-
bes, non tibi ipsi.

Galat.

S. III.

De sui ipsius mortificatione, & Re-
gula sanctæ conversationis cum
proximo.

1. Frenum sensibus injiciendum.
2. Sobrietas in cibo & potu, & aliis.
3. Gula vitium sedulo domandum.
4. Congressus ac mutua colloquia magna discre-
tione regantur.
5. Immortificatio conjicit in damnationis peri-
culum.
6. Extraversio spontanea alienum facit ab illu-
minationibus & inspirationibus divinis.
7. Seipsum querere in oblectationibus & com-
modis naturæ, perniciosissimum est.
8. Placere aliis non affectet, ne displiceas Deo.
9. Hypocritis fugienda, solida pietas affectan-
da.
10. Obedientia nunquam detrectanda.
11. Cum omnibus exerce pacem sine contentione.
12. Privatis affectibus omnino moriendum.

Si sensibus deditus es, & natu-
ræ tuæ propensiones atque ob-
lectamenta sectaris, nullum in ve-
ris virtutibus profectum facere,
nec Deo vivere poteris. Ut igitur
Deo placeas, refrena & custodi
ipsum quinque sensus tuos ac lin-
guam tuam diligenter: non eis
aliter utens, quàm recta ratio per-
mittit.

Caveas in percipiendo cibo,
potu, & quibuslibet rebus corpo-
ri necessariis, ne secundum carnis
desideria, ac naturæ appetitus &
oblectamenta vivas. Si enim vel
in teipso vel in aliqua creatura de-

2.
In om-
re sibi
: ai &
modera-
tio.

DOMI-
NICAE
PASSIO-
NIS EX-
PLICATA
TIO.

delectationem ac voluptatem ex-
petas & aucuperis, jam vivere
Deo & vitiis emori non potes.
Vitandus sedulo tibi est excessus,
& immoderatus cibi & potusque
usus. Quod si aliquid plus sum-
pseris, ora Deum ut det veniam
immoderationi tuae.

3.
Mortifi-
catio ghu-
la.

Ex gula, diversa ac multiplicia
vitiolorum monstra emergunt, Mo-
riaris obsecro illicitis voluptati-
bus, moriaris mundo, & vivas
Deo. Non te tui corporis cura &
solicitudine occupet, sed ejus vi-
ctum necessarium accipe, ita ut à
Deo datur ac provideretur: neque
ibi delectationem vel laetitias
quaeras, sed etiam rudiori cibo
contentus esto, si natura tua id
patitur. Sis discretus ac prudens,
naturaeque tuae attende habitudi-
nem sive complexionem, & qui-
bus habeat opus, quibusque care-
re possit. *Si enim corpori ultra
necessaria plus nimio induleris,
hosti tuo vires addes: si autem vi-
res addes: si minus quam debeas
illi tribueris, mancipium tuum,
quo te Deo servire oportebat, de-
strues.

*Medi-
ocritate
tem in
abstine-
tia coli-
to: ut
nec cor-
pus, ve-
lut ho-
stem, ar-
mes per
inglavi-
em; nec
velut
servum,
enervet
per esu-
riam.
Hec est
necessa-
ria in
gula do-
manda,
discre-
tio.

4.
Discretio
adferen-
da ad co-
gressum ac
mutuum
solloquium

Quando cum aliquo tibi col-
loquendum est, sive ille saecularis
sit, sive Religiosus, sis in verbis ac
moribus prudens, circumspectus,
atque honestè compositus, ne quis
ex te offendiculum capiat: malis-
que vacare silentio & auscultare,
quam loqui. Nisi diligenter cu-
stodias linguam tuam, citò puri-
tas cordis in te laedetur inficie-

turque. In verbis, in factis, in a-
gendo & omittendo, sis justus,
verax, sincerus, ac minimè fi-
ctus, sancteque ambules in con-
spectu DEI tui. Si quando lo-
quendo, * respondendo, au-
do vel videndo senseris, atque
agnoveris terem quampiam cum
delectatione, affectu, vel amore
inordinato, intrò recipere, quae
cordi tuo imagines imprimat,
mediumque aliquod inter te &
Deum efficiat; erubescere inde, &
celeriter simplici que intuitu ad
intuitu ad Deum praesentem in-
trò revertere. Quamdiu in tan-
tum tui potens manseris, ut quo-
ties placet, intrò te possis recipere;
nihil turbari, sed pace bona
gaudere debes. Quod si inordina-
ta voluptate, aut appetitione & a-
more te capi permiseris, eris im-
potens tui, & liberam ad Deum
introversionem amittes.

*In con-
versatione
cum p-
ximo
serva
semper
liberta-
tem in-
ternam
cordis,
& mun-
ditam
consci-
entia,
& lau-
datam
illam in
vita spi-
rituali
intro-
versio-
nem.

Quando alicujus natura ex af-
fectu & cum delectatione pro-
pensa est foras, ad dicendum vel
audiendum quae sensibus plausi-
bilia, commoda jucundaque sunt,
si is internae exercitationis atque
ad Deum introversionis arte novit,
& tamen neglecto hoc Dei do-
no, naturae affectibus indulget,
eisque satisfacit: tum deficit pla-
nè, & in charitate ceterisque vir-
tutibus omnibus frigescit: atque
ita excidit ex gratia Dei, nisi hu-
militer veniam petat, & maturè
resipiscat, seque corrigat. Abje-
ctus verò à Deo, multò deinde pe-
jor efficitur, quam quispiam qui
num-

5.
Ex sui
immorti-
ficatione
& extra-
versione,
quanta
malorum
seges or-
riatur.

DOMI-
NICAE
PASSIO-
NIS IX-
PLICA-
TIO.

numquam Deum persenserit. Sin-
verò adversus naturæ appetitio-
nes & oblectamenta bellum ges-
serit, haud dubiè palmam feret,
divinaque gratia & amor, atque
affectus, sive appetitio erga Deū,
indies magis ac magis in eo in-
crescent & augmentabuntur.

6.
Nec teme-
re te ex-
traver-
sas, ob-
damna,
Et pericu-
la extra-
versionis.

Si libenter & cum affectu fo-
ras te effundis, si delectat te fabu-
lari, rumasculosque mundanos
percipere, non poteris illustrari
intus, sed indies magis ac magis
obtenebraberis, atque ruidior &
crassior efficiaris: & licet boni
quidpiam divinitus senseris aut
perceperis in gratia ac virtutibus,
hoc ipsum amittes, cordeque mul-
tiplex, vagus atque instabilis red-
deris, & sub precibus tuis gustu,
strenuitate, diligentia ac devo-
tione destitueris, formisque ac si-
mulacris, & cogitationibus pere-
grinis, aliisque id genus culpis &
vitiis abundabis.

7.
In oble-
tationi-
bus sen-
suum se-
ipsū que-
rere, &
carnem
fovere,
noxium
est.

Qui naturæ oblectationes &
commoda sectantur in videndo,
audiendo, loquendo, conversan-
do pro sensuum desideriis, quæ-
rendo item placere invicem, pro-
vocando mutuam amorem per
munerum largitiones, per verba
& opera, per gestus & nuntios: se-
ctando etiam curiositatem, vani-
tatem & laetitias contra rationem,
& absque justa necessitate in ci-
bo, potu, vestitu, in habitus varia,
peregrina & lasciva, specie, gra-
toque colore, & aliarum rerum
multiplicitate, quibus putre car-
nis suæ cadaver paulò post ver-

mium escam futurum, ornate gē-
stiunt, quò diabolo & mundo
placere queant: hi quamdiu in
huiusmodi vitiis perseverare vo-
lunt, longissimè adhuc à recta sa-
lutis suæ via aberrant.

Si propensum te senseris ad
placendum hominibus, sive ob
naturalem, quam Deus tibi de-
dit, pulchritudinem ac elegantiam
manuum, oculorum, faciei, vel
quorumlibet membrorum corpo-
ris, sive etiam ob scientiam ali-
quam, sive item in conversatio-
ne, in loquendo, in gestibus ac
moribus alios ad tui amorem il-
licientibus, quidquid ejusmodi
in te deprehenderis, contemne, &
odio prosequere. Nam si in his
propensionem tuam sciens ac pru-
dens cum consensu morem geras,
fundus tuus impurus est & impu-
dicus, tuque gravibus peccatis es
implicatus. Planè, si placere etiam
alicui religioso homini appetis,
idque vel spiritali quadam sancti-
tatis specie, vel verbis subtilibus,
vel benè confitendi arte & modo,
vel humilibus institutis ac mo-
ribus, vel habitu neglecto atque
contempto, aut quibuslibet aliis
spiritalibus modis: si, inquam,
in his tibi ipsi places, & aliis vo-
luntariè placere cupis amplius
quàm Deo, jam fallus ac decep-
tus es: hoc enim spiritalis super-
biæ fundum est, unde gravia pec-
cata emergunt.

Omne cave simulationem &
hypocrisim: nihil omnino fictè
agas, quò videaris ab aliis, aut
sanctus

8.
Difficili
Deo, qui
placet in
minibus
modo sup-
bore.

9.
Subtili
& ficta
hypocri-

FARRA-
GO UT-
LISS. IN-
STIT.
si prae-
sua ca-
venda.

Media
curissi-
mi ubi.

Occasio-
nes vi-
tanda.

Solida &
interna
pietas
imple-
anda.

10.

Integra
obedi-
entia humi-
liter etiam
à contem-
plativis
atq; illu-
minatis
custodi-
enda.

sanctus credaris; sed sis verbis & actibus verax coram aeterna veritate caelestis Patris Filio, nullum neque cognoscente neque admittente in regnum suum, nisi simplicem & ab omni furore vel fictione alienum. Etiam si vi-vas in saeculo & opulentus sis, modum tamen ac mediocritatem in vestibus & aliis ad corpus pertinentibus pro tuo statu amplectere, ut nec nimium placeant hominibus, nec plus satis abjecta & contempra sint. Esto ubique bene moratus. Societatem omnem quae te à Deo abstrahere, & ad vitia ac vanitates illicere queat, itidemque peccandi occasiones fuge & devita. Contemne mundum, & quidquid oblectamentorum is tibi praebere possit. Ama ac time Dñm Deum tuum. Sis prudens ac strenuus in cunctis operibus tuis, Deique honorem in illis pure quaeras. Sis paratus & alacris ad bona quaeque. Sis internus, diligens & devotus in exercitiis erga Deum tuum. Quamdiu virtutum actibus pro Dei honore das operam, & à peccatis abstines, tamdiu places Deo, atque in bona conscientia tamquam in ameno paradiso pacatus laetusque commorari potes.

Si tibi in Monasterio degenti, & etiam singularem contemplandi gratiam habenti, demandentur officia, quibus Conventui servire cogaris, in his quae utilia sunt, & sine peccato fieri possunt, non temerè aut pertinaciter relucteris, sed in Deo sperans humiliter

amanterque obedi. Et licet, dum te intro recipere aut orare vis, impedimenta atque imagines ex rebus tibi commissis sentias; non tamen ob hoc desistere, nec tua officia resignare, neque te ipsum exonerare debes, sed obedire usque ad mortem Deo ac Praelato tuo: idque in omnibus rebus bonis ac honestis, & communitati utilibus, quamdiu in tui erga Deum

* introversione timorem ac reverentiam retinueris, & in tua introversione te ipsum contempseris ac nihili pependerit, atque ex vera humilitate parvifeceris, quidquid vel agere vel pati potes. Jam enim vitae Domini Salvatoris, Scripturisque divinis ac Patribus sanctis limilior es quam ante, habesque radicem verae contemplationis & actionis, in cunctis virtutibus.

Inter eos, cum quibus vivis, esto pacificus, & sustine patienter aliena onera atque defectus, neque alios curiosè observes. Non sis propriae deditus voluntati; sed cum aliis in omnibus rebus bonis concordiam secteris. Nemini exprobres, aut verbum nimis asperum vel mordax dicas, nec torvo seu amaro sis animo. Neminem spernas, neminem contristes aut premas, aut confundas, aut contumelia afficias, aut temerè judices, nec cuiquam detrahas aut obloquaris. Quin potius omnes (nullo profusus excepto) pure in Deo & propter Deum ama, inideas nemi-

* Intro-
versio &
obedi-
entia in
exter-
nis cu-
randis
non pu-
gnant.

II.
Oportet
cum om-
nibus pa-
cem habe-
re, & om-
nes in
Deo ama-
re.

Z

ni,

FARRA-
GO UTI-
LISS. IN-
SIII.

Nihil ul-
eifci.

Non con-
tendere:

Nec sin-
gularita-
ter qua-
rere aut
sectari;
sed omni-
bus bene
velle &
benefa-
cere.

12.

Omni
privato
& singu-
lari amo-
ri; aut af-
fectu
a quem-
cumq; re-
gnant. a.

ni, neminem decipias, nec ranco-
rem ullum retineas. Dilige ho-
minem etiam peccatorem, sed e-
jus peccata odio prosequere. Si
inimicos odisti, perditus es, quia
extra charitatem vivis. Quidquid
à quovis patiaris, feras equanimi-
ter, & neque foris neque iatus,
nec verbis nec factis, nec vo-
luntate te ulciscaris: & vivet
in te spiritus Domini JESU &
omnium Sanctorum ejus, qui et-
iam hostes suos ad mortem usq;
complexi sunt. Igitur ei qui te læ-
fit, jucundum & amicabilem vul-
tum exhibe. Sis mitis & beni-
gnus, neque pro ulla re facile con-
tendas aut decertes, sed potius
vinci ac superari te patiaris: ma-
gisque velis virtutem servare in-
columem, quam retinere super-
biam, contentionem, ac propriam
voluntatem. Inter pios confoda-
les positus, non singularis sed co-
munis sis, & moderatè hilaris.
Præbe te fidum, favorabilem &
paratum, prodesseque coneris
singulis quibusque tuam deside-
rantibus, operam illaq; indigen-
tibus. Habe semper piam compas-
sionem, & miserationem erga
omnium ærumnas & necessitates,
tam spirituales quam corporales.

Esto communis singulis qui-
busque, non autem speciatim cui-
piam te devincias: ita enim fiet,
ut nullo immoderato mœrore cõ-
turberis si moriatur amicus, aut
te contempto vel posthabito, a-
lium eligat. Ut igitur spiritus
libertatem & veram inter te &

Deum amoris exercitationem
servare, ac tui potens manere pos-
sis, dede te totum Deo, nec alicui
te obstringas qui te ab illo possit
retrahere: aut cui ipse cum amore
& delectatione adhæreas, vel qui
tibi adhærescat. Nullius, inquam,
singularem expetas amicitiam,
sed Deo contentus esto. Amore &
intentione Deum prosequere su-
pra omnia quæ ab eo condita
sunt. Ama eum purè propter eum
ad æternam ipsius honorem, non
autem præmii causâ, neque ob
cõmodum, aut gustum, aut con-
solationem: vera enim *charitas nõ*
querit quæ suæ sunt. Immen-
sæ Dei bonitati ac pietati confide:
nec scire aut perscrutari velis, quid
de te Deus acturus sit: sed te totum
illi resigna. Nec cuiquam nisi ipsi
soli vel vivere vel placere appet-
tas aut coneris. Te ipsum verò &
mortales omnes hac intentione
ama, ut quibuscumque potes mo-
diseos ad Deum adducas. Elige
Christum in gloriosum animæ
tuæ sponsum, eumque excrucia-
tum & vulneribus cõfectum cor-
di tuo imprime.

§. IV.

Humilitatis laus & exercitatio.

1. Actus Humilitatis semper exercendi.
2. Maximè enim preparant animam influen-
tibus divinis.
3. Eius ergo amore, officia infima libenter am-
plètere.
4. Consistit autem humilitas in vera agnitione
suæ indignitatis, & reverentia divinae majestatis.
5. Innocentia patientia humilitatis est propria.
6. Descriptio humilitatis ex actibus illius sum-
pta.
7. Prompta obedientia humilitatis filia optima.

8. Humi-

FARRAGO URSI-
LISS. IN-
STIT. 8. Humilitas omnium vitiorum victrix glorio-
sa.
9. Vere humilis erga seipsum est rigidus, erga
alios benignus.
10. Gaudet rebus adversis, indignum sese judi-
cat prosperis.

1. **S**is, quæso, parvulus & humi-
lis, atque inimum submissus
coram sublimi potentia & maje-
state Patris æterni. Numquam a-
licui te præferas, sed omnes te
meliores arbitrare. Opera vel ex-
ercitia tua nequaquam æstimes
digniora aliorum operibus atque
exercitiis; sed despice ac nihili
pende teipsum & omnes actus tuos.
Putā alios plus efficere innocenti
cogitatione, quam ipse efficias
cunctis exercitiis tuis. In eisdem
verò tuis exercitiis, & in omnibus
quæ ex amore sive agis sive omit-
tis, non dulcedinem, non mercede-
dem, nec quidquam nisi solum
Deum petas vel exigas. Si con-
solationem divinitus percepisti,
non inde vanè glorieris, nec tibi
placeas: sed humili & grato ani-
mo gratiam Dei recipiens, judica
te indignum omnibus Dei donis.
Nec in illis quiescas, aut propriā
voluptatem quæras, non illa tibi
usurpes vel attribuas, sed ea inte-
grè in Deum refunde: neq; enim
aliquid ex teipso habes, nisi vitia
& peccata. Si Dominus auferret
à te gratiam suam, esses nimirum
omnium hominum pessimus atq;
sceleratissimus. † Sanè ex Dei
bonitate quæ te à ruina præfer-

Humili-
tas & e-
jus varii
actus. Ne-
mini se
præfert,

Omnibus
se postpo-
nit,

Non qua-
rit se,

Non glo-
riatur de
donis Dei

Gratiam
Dei ag-
noscit in
omnibus.

vat, & ex virtutibus quas tibi
confert, præclariorem humiliandi
te causam invenis (si solerter
attendere velis) quàm inveniat
is, qui lapsus veniam atque in-
dulgentiam à Deo obtinuit. Nam
& intemerata Dei Genitrix Vir-
go Maria, cum ab omni peccato
sit præservata, majorem humili-
tatis rationem habet, quàm beata
Maria Madgalena, quæ divina
bonitate à peccatis fuit liberata.
Majus enim beneficium est ali-
quem à vulneribus servare illæ-
sum, quàm eum post inflicta vul-
nera curare.

Sole summum cæli verticem
obtinente, si qua vallis profunda
sit, ipsa à sole eximie illustratur
& ferax redditur. Eadem ratio-
ne, dum vir bonus in imo suæ re-
sident parvitas, agnoscitque se
nec esse, nec habere, nec posse
quidquam suis viribus, nec etiam
perseverare, nec progredi in vir-
tutibus, sæpiusque in virtutibus
ac bonis operibus sese deficere &
multa negligere sentit: intelligens
hinc paupertatem & necessitatem
seu indigentiam suam, velle se efficit
humilitatis. Et quia humilis est,
& suam inopiam agnoscit, atque
hanc divinæ bonitati & miseri-
cordiæ pia cum querimonia ex-
plicat ostenditque, interim &
divinam celsitudinem & suam at-
tendens parvitatem, nimirum
vallis profunda est. Christus ve-
rò Sol justitiæ in supremo cæli
vertice, hoc est, ad Patris sui dex-

2. Humili-
tas ani-
mam Deo
preparat,
& divi-
ni splen-
doris
per com-
paratio-
nem val-
lis & son-
tus.

FARRA-
GO UTI-
LISS. IN-
SIT.

teram constitutus, in hujusmodi humilis cordis fundum suos mittit radios atque splendorem, quibus illud fertile admodum reddit. Neque enim potest Dominus Jesus non moveri misericordiam, quoties cum humilitate pro ipsi offerimus querimonias ac preces.

3.
Officia
infima
& con-
tempribilia
libenter
suscipit,
ex-
emplo
Christi.

Infima & abjectissima servitia vel officia libenter exequaris, amore Jesu Christi, qui se humiliavit, & formam servi induit propter te, tibi que triginta tribus annis inservivit. Si Imperatoris filius & totius orbis dominus esses, atque derelicta regni gloria ad pauperis famuli conditionem te abjiceres, serviens Christo in membris suis; tunc merito gauderis; tamquam cui ingens bonum & grandis honor obtigisset.

4.
Humili-
tatu est,
suum ni-
hil agnos-
cere, &
Dei ma-
gestatem
venera-
ri.

Homo verè humilis propriam indignitatem ac vilitatem, suamque nihilum (id est, quòd nihil sit) funditus agnoscit: ut videlicet peccatis suis indignum se fecerit omni gratia & beneficiis Dei, dignum verò atque obnoxium cunctis illis poenis, pressuris & afflictionibus, quæ possent illi à Deo & creaturis omnibus infligi. Quidquid charismatum & bonorum, quidquid gratiæ divinitus adeptus est, se nulla ex parte meruisse consistetur. Itaque & seipsum & omnia Deo omnipotenti ad illius offert honorem, utpote quæ purè ex ejus benignissima misericordia promanarunt. Nec ex aliquo Dei dono vel gratia effertur animo, sive sit

Humili-
omnia
sua Deo

scientia, sive sapientia, fortitudo, pulchritudo, divitiæ, aut quidvis aliud: sed se omnibus Dei donis credit indignum, eaque non nisi ex mera Dei bonitate sibi collata existimat. Ad hæc omni loco, quem vel sedendo, vel stando, vel jacendo occupat, etiam indignum se fatetur. Nihil enim omnino sibi tribuit, nisi quod ex seipso habet, nempe peccata, & multiplices culpas atque defectus suos. Et licet multum se abjiciat ac humiliet, nihil tamen aut parum sibi fecisse videtur. Sive ergo comedat, sive bibat, sive quidvis aliud agat, locum vilissimum in domo, novissimumque in mensa, & minimam cibi & potus portionem capit atque amplectitur. Breviter in omnibus quæ ipsi necessaria sunt, abjectissimam portionem sibi optat cedere: quodque vel aliis mansit reliquum, vel ab aliis factiditur, ipse lætus suscipit, nec ei nimis parum videtur: imò verò illo ipso se indignum iudicat, & nec meruisse, nec mereri illud à Deo se posse, sentit ex animo. In omnibus absque querimonia, murmure & impatientia vivit. Novit enim de manibus Dei suscipere omnia, sicque de nulla creatura queritur, quantumvis indignè aut injuriosè ab aliis tractetur. Etiam si alii eum perturbarent, expellerent, cæderent, confoderent, & ipsa demum morte afficerent, numquam crederet se affectum iniuria, nec quidquam inde, vel de qualibet alia

accepta
refert.

Præter
indoles
humili-
tatis, &
minata
ac abhor-
vanda
præter-
vire in
militia.

FARRA-
GO URI-
LISS. IN-
STIT,

alia re cuiquam imputaret, atque
ita etiam mortem ipsam benignè
exciperet. Cuncta namque (ut
dictum est) de manibus Domini
accipit , certus sibi & optima &
utilissima esse , quæcumque illo
permittente ipsi evenerint. Nihil
enim cuiquam præstat Deus, nisi
quod ei sit optimum : quod ita
certum est, sicut certum est Deum
vivere.

5.
Patiens
vir-
tus hu-
mili-
um pe-
culiaris.

Submissa humilitas, est supra
omnem perpeffionem innocens
patientia, & ultra omnem affli-
ctionem pax spiritus, & omnium
adversorum mitis ac mansueta
tolerantia. Ipsa nimirum Sancto-
rum omnium simplicitas est, &
cunctorum bonorum hominum
constantia atque stabilitas, virtu-
tumque omnium primum ini-
tium.

6.
Humili-
tatis de-
finitio ex
varis a-
ctibus ac
desideriis
humiliu.

Humilitas vera, est interna
quædam & profunda cordis at-
que animi coram cellissima Dei
majestate inclinatio ac demissio.
Verè humilis semper sese dejicit
& aspernatur, semper submissio-
nis abiectionisque amore tene-
tur. Et quia se per sui cognitio-
nem ex animo contemnit, vult
etiam haud dubiè ab aliis con-
temni ac vilipendi: nam nisi id
velit, necdum reverà se despicit,
necdum verè humilis est, ut qui
necdum abiectionem & contem-
ptum sui amet. Itaque verus hu-
milis, cum per sui cognitionem
sese nullo habeat in pretio, sed
poriùs floccipendat: etiam dig-
nus sibi ac bene meritus videtur,

quem & mortales omnes despi-
ciant. Sicut enim superbus maxi-
mè lætatur, quando præcipuus ei
habetur honor: ita qui ex fundo
humilis est, ibi potissimum gau-
det, ubi maximè deprimitur &
contemptui habetur: in hoc enim
spiritalis gustus & amor præci-
puè abundat,

Verè humilis, Deo, & cunctis
apud quos vivit, libenter obedit,
quatenus in hoc pacem, virtutem,
que & suæ proprietatis mortifi-
cationem cōsistere advertit. Mox
ubi aliquid ei injungitur, prom-
ptus atque paratus est omnibus:
& quod agit, non ad placendum
hominibus, sed pro sola Dei glo-
ria facit. Quidquid ei præcipitur,
totum de manu Domini suscipit
reverenter: unde & si fortassis ex
se melius aliquod opus inchoa-
set, citra tamen difficultatem ip-
sum intermittit, dum ei aliud im-
peratur. Plus enim ei obedien-
tia in opere parvo, quàm propria
voluntas in magno, sapit. Nihil
itaque, quamlibet magnum, cum
inordinata proprietate agit aut
possidet: cum semper illud (Deo
& hominibus aliud exigentibus)
hilariter dimittere sit paratus. Et
profectò vel minimum aliquod
opus ex obedientia & resignata
voluntate factum, qualecumque
illud fuerit, multò melius Deo-
que acceptius est, alio quamlibet
magno opere sine obedientia se-
cundum propriam voluntatem
peracto. Gratiore enim Deo obe-
dientia est, quàm victimæ. Dum

7.
Obedien-
tia & re-
signatio,
silia hu-
milita-
tis.

Humilis
obedien-
tia meri-
tum.

FARRA-
GO UTI-
LISS. IN
SYRIT.
I. Reg.
15.

Disceat
homo hu-
mitem
obedi-
entiam ex
cruce Je-
su Chri-
sti.
Phil. 2.

ergo humilis homo Jesu Christi fidelissimi amatoris sui obedientiam perpendit, attendens ut ille Rex regum, & Dominus dominantium, ad mortem usque crucis obediens ac resignatus fuerit, alacriter inclinatur se non tantum sub Deo & Superioribus suis, verum etiam sub cunctis hominibus, qui quantum inferiores sunt, tanto sub eis subjectio amplius sapit. Talis nimirum propriam voluntatem, propriumque judicium & sensum in omnibus (quando in hoc virtutem intelligit sitam esse) mortificat & abjicit.

8.

De omni-
bus vitiis
tentatio-
nibusq;
triumphat
humili-
tas.

Sola humilitas apta est cuncta hostium certamina dissipare, & omnia in suos usus inflectere. Si enim humilis quispiam adversa labore valetudine, agit gratias Deo, & de ejus manibus id accipit. Si sit incolumis, etiam gratias agit Deo, & tanto studiosius divinum exequitur cultum ac famulatum. Si contemnatur, eadem Deo gratias agit, cogitans id eum permittere, ne se extollat; multoque majore se contemptu dignum esse, quam ab aliquibus possit affici. Si honor ei habeatur, dolet, & indignum se sentit, tantoque amplius se contemnit: vel putat ob suam infirmitatem id Deum permittere, ne plus æquo diffidat.

9.

Humilis,
sibi seve-
rus, alius
benignus
& indul-
gens.

Verè humilis erga seipsum astutus & callidus est; ut ea bona quæ habet, tegat & extenuet, ac culpas suas, etiam leves, magnipendat & prodatur, quantum in ip-

so est; erga proximos verò benignus & pius est, ut eorum etiam exiguas virtutes magnipendat, & majores culpas extenuet, puta vel intentione, vel infirmitate eos excusando, aut asserendo quòd Deus permiserit salutis eorū causā, quòdque ipsæ culpæ magnis eis adjumento quandoque erunt ad seipsos humiliandos, & ad studiosius ferventiusque Deo servendum: vel etiam persuadendo sibi multò gravius se fuisse casurum, si tam acriter esset impugnatus: gratiasque agendo Deo, quòd se à tam infesta tentatione servaverit.

Verus * humilis semper agnoscit se miserum peccatorem esse, seque nihil habere, nihil posse, & nihil velle boni, absque auxilio & gratiā Dei. Unde & intus cum Publicano clamat: *Deus propitius esto mihi peccatori.* Non vult humilis videri, sed vilis: in rebus prosperis ingemiscit, lætatur in adversis: rerum affluentiam affligitur, plorat in deliciis: cruciatur sublimitate, gaudet penuriā: laudes contemnit temporarias, omnino honore se indignum arbitratur: fugit simulationem, amat veritatem: rerum transitoriarum obliviscitur, æterna concupiscit. Nō solet jactare sese, aut de se præsumere. Gratiam & vires quas habet, non sibi adscribit, sed fatetur humiliter dona cuncta ex Dei benignitate proficisci. Semper latere & nesciri appetit, modò id posset absque proximorum detri-

men-

10.
Lætat
in tri-
buti-
bus; in
dignum
se julii
cas esse
latius.
Luc. 1.
* Verus
& pius
humili-
tatis se-
ctor
disceat
hic va-
rios
ctus ex
corde
humili
proce-
dentes

FARRA-
GO UTE-
L. 155. IN-
STIT.

mento fieri, ne vel tenui jactantiae
aut superbiae labe aspergatur. Re-
frenat sensus suos. Continens est
ac circumspectus in verbis. Om-
nes homines sinceram & communi
quadam dilectione complectitur.
Denique, cum fundamentum ve-
rae humilitatis habeat, cuncta ad
vitam recte, sancteque instituen-
dam necessaria, facile cum gratia
Dei invenit ac servat.

§. V.

De consolationibus & desolationibus internis.

1. Interna derelictio de manu Dei gratanter est acceptanda.
2. In statu desolationis nullum aliud solatium querendum, quam conformitas cum beneplacito Dei.
3. Dulcedo datur inchoantibus, subtrahitur proficientibus.
4. Vera siquidem devotio non est in illa dulcedine, sed in sancta resignatione.
5. Quantum posse propriae voluntatis abnegatio in ariditate interna.
6. Petenda potius est conformitas cum voluntate Dei, quam interna dulcedo.
7. Resignatio propriae voluntatis gratissimum Deo sacrificium est.
8. Sola reddit hominem divini amoris securum.

I. Ariditas spiritua-
lis pro
Dei amo-
re tole-
randa
cum resi-
gnatione
animi.

Si quando sentias naturae tor-
sporem, maestitiam, & grave
pondus, teque gustu, apperitione,
& impulsu erga res spirituales
destitutum, itemque miserum,
inopem, desolatum, atque sine ul-
la consolatione relictum esse a
Deo, & quodam erga quavis tam
externa quam interna exercitia
taedio laborare: nihil hinc animo
consternaris, sed Domini mani-
bus te permittens ac resignans, il-
lius ores fieri voluntatem, & quod

ad ejus sit honorem. Crede mihi,
haec atra ac tristis nubes prope-
diem dissipabitur, & lux splen-
dorque radiantis solis (qui est
Dominus noster Jesus Christus)
majori cum gratia & consolatio-
ne te perfundet atque illustrabit
quam umquam antea, atque hoc
ipso senties te diligi a Deo, teque
illi placere.

a Quando nobis Deus praesentiae suae consolationem subtrahit, adeoque se a nobis elongat, ac si inter ipsum & nos densissimus murus interpositus sit; quando item nos in angustiis, afflictionibus ac miseriis nostris veluti relinquit (sicut Christus a Patre suo relictus fuit) & perinde quasi nos confugientes ad se neque videre neque audire veller, solos certare sinitur: tum in ipsa nostra desolatione immobiles permanere, & in nulla mortali creatura vel negotio solatium quaerere debemus, nisi illo dumtaxat verbo, quod & Christus ipse dixit, *Fiat voluntas tua*. Hoc verbum & jucundissimum & Deo gratissimum est. Beatus qui illud ex animo tunc dicere potest.

Saepe Deus saporem ac dulcedinem spiritualement pro sua pietate largiri solet, ut hominem ad altiora provocet, & in vitae contineat integritate. Dum vero is, cui illa conferre solebat, in vera dilectione proficit, illam dulcedinis instillationem subtrahit.

a Haec & affinia ex aliis juvabit Lectorem legisse apud R. P. Ieremiam Drexelium Heliotropii lib. 5. cap. 12. §. 3.

2. Non quae rantur tunc humana solatia, sed conformitas dumtaxat cum Christo crucifixo, & Dei voluntate.
Psal. 21.
Marc. 15

Mat. 26i

3. Consolatio datur inchoantibus, ut animos pergant.

Ve-

FARRA-
GO UTI-
LISS. IN-
STIT.

4.
Vera de-
votio in
quo con-
sistat.

5.
In deso-
lationi-
bus abne-
gatio pro-
pria vo-
luntatis
quantum
possit.

6.
Confor-
mitas cum
Deo em-
ni dulce-
dini in-
terne
preponi-
tur.

Verissima devotio sita est in ve-
rissima resignatione, abnegatio-
ne, nihilipensione, & annihilati-
one sui ipsius. Hanc habet, qui si-
quis divina fretus ope, Deo sem-
per inhæret per amorem, idque
perinde in penuria, ut in abun-
dantia; in mœrore, ut in gaudio.
Itaque qui in quibuscumque e-
ventibus integra cum pace Deo
unitus permanet, is quid sit vera
& interna vita, veraque devotio,
perspectum habet.

Si quis magnopere cuperet di-
vinam intra se consolationem,
Deique præsentiam instar aliorum
piorum hominum sentire, Deus
autem hoc illi negaret, & ille hac
in parte se totum pro Dei gloriâ,
divino beneplacito resignaret:
multò veriùs ei hoc ipsum præ-
staretur, quàm si sensibiliter idè
percepisset. In propriæ siquidem
voluntatis abnegatione centuplo
plus gratiæ ac præmii est, quàm
in ipsa sensibili consolatione, in
qua proprietates retinetur.

Qui veræ perfectionis amans
est, nõ à Deo solatium internum,
non hoc aut illud præcipuè po-
stulare, sed ejus gratissimam vo-
luntatem votis omnibus expete-
re debet. Licet enim illa alia peti
possint in gratia, immoderatiùs
tamen ea appetere, imperfectio
est. Planè super omnia Deus à
nobis exigit, ut nostram volunta-
tem illi penitus offerentes per-
mittamus ipsum facere quicquid
volet. Et per hoc vera pace in om-
nibus gaudemus.

Multò acceptius Deo est, ut
cum Apostolo ex animo dicamus:
Domine, quid me vis facere? quàm
si mira quædam ex voluntate
propria pro illius amore nos li-
benter facere velle dicamus: su-
per omnia namque quæ vel di-
cere vel facere possemus, hoc à
nobis maximè exposcit Deus, ut
intus in corde dicamus: Domine,
fiat gratissima voluntas tua. Inter
omnes preces quas Christus in
hoc mundo fudit, illa summa &
excellentissima fuit, quam immi-
nente passione fecit, dicens: *Pa-
ter, non mea, sed tua voluntas fiat.*
Per illam voluntatis ipsius, se-
cundum humanitatem, resigna-
tionem, nos omnes (si tamen ve-
limus) salvi facti sumus. Jucun-
dum quidem est, dum pro gratia
& virtutibus oramus, obtinere à
Deo quod petimus: multò tamen
delectabilius atque utilius est, po-
tissimo Dei beneplacito se resi-
gnare.

Non est aliquid quod homi-
nem securum aut verè justum red-
dere queat, donec propriæ renun-
tiet voluntati: quod quamdiu
non facit, nihil profectò apud
Deum (quod quidem ad perfe-
ctionem attinet) profecisse se nove-
rit, tamen si hoc aut illud etiam cum
gratia eligere possit, modò Deus
omnibus anteponatur. Ubi au-

a Ab hoc loco usque ad §. VI. num. 3. hæc
Blosiana documenta resignationis volunta-
tis nostræ in divinam adiert & exornat R. P.
Ieremias Drexelius Heliotropi lib. 5. cap.
12. §. 2.

tem

FARRA-
COUTI-
LISSIN-
XII.

tem ad hoc pervenerit, ut seipsum
ex toto resignans & offerens Deo,
omnia propter ipsum intus ac fo-
ris pati aut subire paratus sit; tunc
reverà cum ipso bene agitur, &
non antè.

§. VI.

*Excellentia resignationis & confor-
mitatis voluntatis nostra cum
divina.*

1. Perfectio vita in hoc consistit, ut velimus
id omne & solum quod vult Deus.
2. Unde minima opera resignati magis placent
Deo, quàm maxima à voluntate propria profecta.
3. Summa lex Evangelica, seipsum desere-
re, & Christum sequi.
4. Pati pro Deo dulcissimum est.
5. Iustitiam Dei non aliter ac ejus misericor-
diam diligere, perfectiorum est virtus. De qua re
videnda est meditatio S. Bernardi Serm. 52. inter
parvos Sermones.

1. **B**ONA voluntas virtutum om-
nium fundum sive fundamen-
tum est. Unius autem esse cum
Deo voluntatis, id virtutes om-
nes excellit, & in hoc perfectio
est. Quisquis enim ita bona præ-
ditus est voluntate, ut sese abne-
get, ac propriæ renuntiet volun-
tati, seque liberrimè resignet ac
dedat voluntati Dei; ejus bona
voluntas est perfecta, idemque
absque formidine & anxia sui cu-
ra vitam transigit, caducaque ac
labentia cuncta proculcavit, & de
vita æterna obtinenda quamdam
se sentit habere certitudinem. E-
jusdem in omnibus cum Deo vo-
luntatis est, & pacem habet cum
Deo & in Deo imperturbabilem.
Hic ex Deo natus & verus Christi
discipulus est: quia mitis est & hu-

milis corde. Moderatè, suaviter
ac tranquillè ferre novit & verba
aspera, & truces gestus, sæva
opera, & quidquid demum in-
juriam, sive in ipsum sive in ami-
cos ejus conferri possit. Sedatè in-
quam & æquanimè tolerat om-
nia quæ ipsi undecumque, sive à
Deo, sive à creaturis quibuscum-
que accidere queant. Eum pertur-
bare nihil potest, neque jactura
terrenarum rerum, vel amicorum
& cognatorum, neque corporis
adversa valetudo, neque ignomi-
nia, neque mors, neque vita, neque
Purgatorium, neque dæmon, ne-
que infernus. Quia enim ex ve-
ro ex amore divinæ se permisit
atque resignavit voluntati, &
nullius mortiferi peccati consci-
entia mordetur, facile illi tolera-
tu est, quidquid de eo fieri man-
dat Deus in a tempore atque æ-
ternitate. Itaque cum aliquid pa-
titur, & in omni rerum eventu,
ita cogitat ac dicit: *Domine, sicut
ipse ab æternitate, antequam ego es-
sem, voluisti, ita fiat, & non ut ego
volo. Non meum commodum, non
meam oblectationem querere debeo,
sed tuum honorem & tuam laudem.
Gratior mihi est tua sancta volun-
tas, quam optandi libertas. En igitur
me ipsum dedo, resigno, & per-
mitto tibi Deus meus, non in tempo-
re modo, sed etiam in ævum sempi-
ternum.*

a Resignatio & conformitas voluntatis
nostræ cum divina non tantum est habenda
pro rebus temporaneis in hac vita, sed etiã
pro æternis in altera, salva semper Dei gra-
tia in statu charitatis.

Aa

2. Plu-

Joan. 1.
Mat. 11.

FARRA-
SO UTI-
LISS. IN-
STIT.

2.
Opus mi-
nimium
resignati
animi
præstat
maxime
ex pro-
pria vo-
luntate
perfecto.

3.
Evan-
gelica legu-
compen-
dium, ab-
negare
seipsum,
& Chri-
stum se-
qui.

Plurimi sunt qui hunc aut il-
lum vivendi modum, hæc aut illa
bona appetant : sed plerumque
totum quod agunt , ex propria
voluntate procedit. Qui autem
integra resignatione omnem vo-
luntatem suam in Deum trans-
fudit, atque in ipso firmavit , is
omnia quæ illi Deus in tempore
vel æternitate evenire voluerit, li-
bens suscipit, suamque volunta-
tem divino beneplacito in om-
nibus corformat, *a* Itaque nihil
equidem dicere dubitem, vel uni-
cam Salvationem Angelicam,
cum sui ipsius abnegatione , ad
perpetuam gloriam Dei prolatâ,
meliorem vilioremq; esse etiam
multis Psalteriis ex propria vo-
luntate seu cum proprietate per-
lectis.

Dominus noster Jesus Christus
id doctrina & consiliis suis in no-
bis efficere voluit, ut neque pro-
spera, neque adversa, nos inordi-
natè afficiant aut permoveant,
sed ab his absoluti & expediti vi-
tam internam ; puram atque fe-
datam agamus. Sicut enim cun-
ctâ Dei mandata eò spectant , ut
vitiis omnibus vale faciamus, ea-
que superemus, & ex vera obedi-
entia ob honorem Dei nostotos
ad exequendas colendasque vir-
tutes liberè offeramus ; ita omniũ
consiliorum Dei summa hæc est,
ut nos ipsos deseramus ac vinca-
mus, totosque Deo dedamus, &
Christum sequamur, internæ san-
ctæque tranquillitati & quieti o-
peram dando.

Non potest fieri, ut aliquis pro
Dei gloria quidquam sultineat,
quin in eo ipso quod patitur, sa-
porem quemdam Divinitatis per-
cipiat. Et licet nihil fortassis illi
sentire, id est, sensibilibiter gustare
contingat (Deo se ad tempus oc-
cultante ;) hoc ipso tamen non
potest non bene illi quod patitur
sapere, quod se illud ad æternam
Dei gloriam ferre velle cognos-
cit. Sed obsecro, cur hæc dicun-
tur, nisi ut hi qui in afflictione
sive mentis obnubilatione positi
sunt, illis uti contentur?

Si quis eò pertingere posset, ut
Dei erga se iustitiam parinde ut
misericordiam exoscularetur ac
diligere, is reverà peccatorum
suorum omnium atque etiam pœ-
narum illis debitarum tam facile
plenam obtineret veniam, b quàm
facile una aquæ guttula iu arden-
ti fornace consumitur. Nec in hoc
grandis situs est labor, sed potiùs
gaudium ingens : multò enim ju-
cundius est divinæ se permittere
vel resignare iustitiæ, quàm mise-
ricordiæ, eò quod major in illo
sita sit mortificatio.

a Sic ferè Isaias cap. 1. sacrificium vocat
abominationem; & cap. 58. dicit Deus, je-
junia Iudæorum sibi displicere, quia, *Ecce
in die jejunii vestri invenitur voluntas vestra.*
Est enim voluntas nostra, honorum operum
lepra, teste B. Bernardo, quem vide Serm. 3.
de Resurrect. & 71. in Cantica.

b Nempe ob excellentem actum perfe-
ctissimæ charitatis, e qua tam heroica resi-
gnatio oritur, & interdum sufficiens esse
potest ad tollendũ reatum pœnæ; vt passim
docent Theologi: Estque talis actus in viro
perfecto consolatione plenissimus.

S. VII.

De introversione, & simplici intentione & Dei presentia.

1. Quomodo acquiratur stabilitas mentis.
2. Introverso ad Deum servanda in omni opere; & tunc exintroverso ad opera pia non nocet.
3. Simplex intentio quantum exornet omnia opera nostra.
4. Meditatio continua vite Christi.
5. Sacerdotum bonorum excellentia.
6. Te tuaq; omnia Deo donans, plura ab eo accipies.
7. Christus ubiq; circumferendus.
8. Celestis vite perfectiorum, qui seipsos abnegant in omnibus.

1. **Q**VI ad solitudinem, unitatem, stabilitatem tranquillitatemque cordis & mentis pervenire vult, cum primis ei danda opera est, ne superfluis inordinatisque curis se implicet, neve aliorum mores aut vivendi rationem curiosè exploret, nec facta aliorum judicet, etiam si quidpiam vitii in aliis sibi deprehendere videatur, sed potius excusare & in melius interpretari conetur, relinquens omnia Deo judicanda. Maximè verò & super omnia caveat, ne alios per dedignationem asperneretur.

2. **Q**ui novit habitationem suam & refugium facere in Deo ac Domino nostro Jesu Christo, huic cogitationes incidentes aut peregrinæ imagines officere non possunt. Sanè, qui per charitatis officia & opera foras ad proximos ita se recipit, ut tamen per simplicem intentionem servet sui introversionem & unitatem in Deo, longè excellentior, & Domino

Jesu vicinior similitiorque est, quàm ille, qui soli contemplationi & introversioni vacat absque sui exintroversione per charitatis actiones, si tamen sui juris sit, & proximus indigeat ejus opera.

* Simplex intentio ea est, quæ nihil spectat nisi Deum, & omnia in ordine ad Deum. Ipsa virtutum omnium finis, initium, decus & ornamentum est. Ipsa fictionem, hypocrisim & duplici-tatem omnem pellit: vires animæ dispersas in unitate spiritus colligit & adunat, ipsumque spiritum Deo adjungit. Ipsa naturam pessum premit atque proculcat, virtutesque omnes incolu-mnes conservat; & pacem, spem atque confidentiam in Deum tam hic quàm in die judicii præstat. Quamobrem danda tibi opera est, ut in cunctis actionibus tuis illam retineas & colas.

Recipe te intra te, & Christi dignissimam vitam, acerbissimos cruciatus, ignominiosissimamque mortem meditare, atque quantum maximè potes cordi tuo imprime. Non solùm attendas quid egerit ac perpeffus sit, sed etiam quis & quantus sit ipse, & quòd omnia propter te tam exiguum ex immensa fidelitate atque charitate fecerit ac tolerarit. Contemplare, quæso, cum affectu, Vulnera quæ Dominus Jesus pro te ex amore suscepit: atque hic pascèris & reficieris. Christus enim & cibus & potus, & vita, & victoria, & corona tua est; suo te

3.

Intentio, simplex, quid, & quanti meriti.

* Intee septem emolumenta recta, pura & simplicis intentionis, ex variis Aucto-ribus collecta hoc adfert quartū ex Blo-fio R.P. Jeremi-as Drexelius lib. 2. Amulhis cap. 6. quæsti-uncula

9.

4.

Vita Christi meditatio, in vita spiritali utilissima.

ARRA-
GO UTI-
LISS. EN-
SIT.

mercatus est Sanguine, & dissol-
vit debitum tuum morte sua, la-
teque expandit brachia sua, in
quæ tu confugere debes, & ipse à
cunctis hostibus te muniet ac tue-
bitur. In patulo latere ejus, unde
omnes gratiarum promanant ri-
vi, commorare: ut in amantissi-
mo corde illius vivas, in quo est
sancti Spiritus & æternæ charita-
tis plenitudo. Obsecro, libenter
te exerce in passione Salvatoris,
& ipse omnem te edocebit veri-
tatem.

5.
Sacerdo-
s seboni
descri-
buntur,
& lau-
dantur.

Boni Sacerdotes, sancta sunt
vasa cælestibus repleta donis. Hi
Dominum Jesum suis impressum
atque insculptum cordibus ge-
runt; ejus passionem, mortem, fi-
delitatem & amorem in sua me-
moria exercent. Medii interce-
dunt in Deum ac miseros pecca-
tores. Sunt benigni, humani, &
mites erga omnes opis ipsorum
indigos: sunt item casti ac muni-
di in anima & corpore: sobrii
quoque sunt ac moderati in om-
nibus vitæ sustentandæ necessa-
riis. Jesum ex cruciatum & exa-
more mortuum, cælesti ejus Patri
cunctis vivis & defunctis offe-
runt. Intima cum devotione pre-
cantur & poscunt omnipotentem
Deum pro omni sanctæ Ecclesiæ
utilitate ac necessitate. Nihil pla-
cere speciatim appetunt, alicujus
rei temporariæ aut solatii obti-
nendi causa; sed in commune ho-
norem Dei & mortalium omniū
salutem desiderant.

Da Christo dilecto tuo totum
id quod es, quod habes, & quod
potes; atque hoc facito corde libe-
ro ac liberali: sic enim ille vicif-
sim tibi dabit quidquid est, habet
& potest: qua die nulla umquã ti-
bi illuxit lætior. Nam patefaciet
tibi gloriosum atque amantissi-
mum cor suum, patefaciet intima
animæ suæ penetralia plena glo-
riæ, gratiæ, gaudii, ac fidelitatis.
Patulum lateris ejus vulnus por-
ta tibi erit & introitus in vitalem
(qui ipse est) paradysum: ubi fru-
ctum gustabis vitæ æternæ. Nam
Christus Jesus vitalis noster pa-
radysus est: quandoquidem in ip-
so & ex ipso sempiternæ salutis
fons emanat, atque ex ejus Vulne-
ribus balsamum fluit, morborū
omnium medicina: cujus tam
fortis odor est, ut omnes tartareos
repellat serpentes, excitet mor-
tuos in peccatis, & gratiam vi-
tamque præstet sempiternam. Ce-
terum in intimis Domini JESU
medullis manant flumina, omni
(qui quidem excogitari possit)
sapore ac suavitate dulciora: in
quæ si tibi datum erit ingredi, ea-
que gustare ac sentire, nullo ne-
gotio mundum, te ipsum, & om-
nia vinces.

Sicut dum quis acriter sitit, li-
cèt sub ipsa siti alia agat & cogi-
tet, potus tamen imago ab ejus
memoria non recedit quamdiu
sitis permanet: ita qui magno Dei
& Domini nostri Jesu Christi de-
siderio tenetur, facilè præsentia
ejus imaginem in omnibus intra

se

6.
Redde
Deo ut
suaguo
nia, &
torum
vuln-
bus
siti

S.
Videtur
Christo
ingitit
du ante
rua
ac si
per
adesit

FARRA- se circumfert. Nam & qui ali-
GO UTI- quid in tantum amat, ut nihil
LISS-IN- eum aliud afficiat, nulla occupa-
STII- tione impeditur, quod minus ejus-
ce rei tam charæ speciem & simili-
tudinem præsentem retinere
possit. Ubi enim amor, ibi oculus
& cogitatio. Frequenter occurrit
animo necesse est, quod quis dili-
git, quodque potissimum colere
& exercere solêt, & quod in ejus
pectore vivit.

8. Qui seipfos ex amore abne-
gant, & vitiis moriuntur, qui Deo
ac virtutibus vivunt, qui mun-
dum contemnunt eique valesa-
ciunt, qui omni amori terreno
nuntium remittunt, & Deum ac
Dominum suum in illius regnum
cum amore subsequuntur, hi vi-
tam agunt cælestem, & plerique
taliû crebrò in Deum excedunt
ac rapiuntur. Christus enim in eis
excellentissimo modo vivit Deus

* Qui seipfos abne-
gant, sunt ve-
lut tabula
nuda ac
terrenis
imagi-
nibus,
ad exci-
piendâ
imagi-
nem vi-
tæ &
mortis
IESV
Christi.
Joan. 10

+ Mystica Theologia studiosus extro-
versus ad opera pietatis, vel introversus ad
excessum & raptum mentis, seu imaginibus
utatur, seu nò utatur, seu occupetur in imi-
tatione humanitatis Christi, seu in intima
aut etiam extatica contemplatione Divi-

nitatis absorbeat, semper vitalibus pa-
scuis ex Dei præsentia fruatur, cum in-
narrabili consolatione.

manitatis Christi imaginibus de-
picti, ad bonos mores, ad exerci-
tia sancta, ad colendas virtutes
omnes: ingrediuntur verò cum
ejusdem Domini Jesu spiritu, abs-
que imaginibus, in Divinitatem;
atque inibi æternam reperiunt &
possident veritatem, opes infini-
tas ac inexhaustas, gustumque &
consolationem longè majorem
quàm vel comprehendere vel ca-
pere sufficiant. Nam hic gustus
tam ingens ac immensus est, ut
illis qui eum percipiunt, cælum,
terra, & quæcumque in eis sunt,
præ illius magnitudine, colli-
quescere, & in nihilum redigi
posse videantur. Ita nimirum illi
quadam futuræ beatitudinis præ-
libatione donantur à Deo.

§. VIII.

De Beatitudine & Gloria cælesti,
misericordiâq; infernali

1. Visio Dei est in beatitudine præmium essen-
tiale, præmium accidentale multiplex.
2. Aetas ac doctores corporum resurgentium.
3. Status hujus mundi elementaris renovandâ
post resurrectionem.
4. Omnium sensuum jucunditas in beatitudi-
ne cælesti.
5. Miserrima damnatorum conditio.

BEATITUDO nostra in eo sita est,
But post hoc exilium in glorio-
sum Dei regnum translata & as-
sumpti, Deum clarè cognosca-
mus, amemus, ac æterna fruitio-
ne possideamus. Etenim Deus
præmium essentiale est: quod ubi
nasti

1. In beati-
tudine
Dei visio
unicum
præmium
est essen-
tiale; ac
acciden-
talia mul-
ta supr.

SARRA-
GOUTI-
LISS. IN.
STIT.

nacti erimus, tum omnia summo ac excellentissimo modo perfecta & consummata erunt. Tunc namque gloriosissimam Trinitatem unum Deum æternum videbimus, & intima cum appetentia ac delectatione amabimus, & sine ulla defatigatione laudabimus. Ipsum Dominum Deum nostrum possidebimus, & vicissim ab illo possidebimur in unitate. Colliquefemus ac defluemus in inexhaustam Divinitatis abyssum. Deo perfruemur, & illi uniti, cum ipso in beatitudine quiescemus: quæ quidem inenarrabilis fruitio, & quies in superessentiali Divinitatis substantia, altissimum beatitudinis fundum est. Singuli autem Sancti suum speciale præmium habebunt pro dignitate & sanctitate sua. Nam tametsi gloria Dei communis erit omnibus, singuli tamen pro sua mensura haurient. * Præmium verò accidentale tam erit multiplex, quot erunt Beati. Unusquisque enim de aliorum beatitudine perinde ¹ ut de propria gaudebit & gratulabitur. Unusquilibet omnes cæli cives plenè ² cognoscet: & cum Domino Jesu, cum dulcissima ejus genitrice Maria Virgine, cum beatis spiritibus Angelicis, ac Sanctis omnibus perenniter, familiariter, jucundissimeque viveret. Erit ³ in beata illa vita perfecta charitas, & humillima suavissimaque concordia. Erit ⁴ & omnimoda sapientia: siquidem cognitum perspectumque habebimus

* Duo-
decim
hic nu-
meran-
tur præ-
mia bea-
titudi-
nis acci-
denta-
lia.

x. Socie-
tas gra-
tulabū-
da;

xi. Iu-
cundif-
sima no-
titia;

xii. Mu-
tua cha-
ritas;
xv. Sapi-
entia;

quidquid volumus. Erit ⁵ etiam omnimoda potestas: quandoquidem Reges ac Reginae erimus, & filii Dei; & quidquid libuerit faciemus. Erit ⁶ præterea omnigena opulencia, eaque longè ultra quàm capere possimus nos inundabit. ⁷ Adhæc, erit pulchritudo sempiterna & immarcescibilis, itemque ⁸ æterna & imperturbabilis pax. Denique erit ibidem omnium affluentia divitiarum, omnigenarum ⁹ influxus deliciarum, omnis boni accessus, atque ¹⁰ florida juvenus, omnis expertus mortalitatis. Nihil ibi ¹¹ erit quod quemquam malè habere aut molestia afficere queat, abundabit autem ¹² quidquid posset adferre lætitiā. Planè istud gaudium, ista lætitia & abundantissima beatitudo, tam ingens, tam multiplex, tam inexhausta erit, ut nec enumerari, nec mensurā comprehendi, nec cogitari, nec scribi, nec verbis exprimi, nec ulla demum ratione ostendi satis queat. Major est enim & cumulatior, quàm vel spe, vel desiderio, vel cunctis simul viribus nostris capere possimus: enimverò Deus ipse incomprehensibilis & immensus, nostrum vult esse præmium, nostrumque gaudium.

Sciendum autem est, quòd in novissimo die omnes resurgemus in ætate, qua fuit Dominus noster Jesus Christus cum propter nos moreretur. Senex centum annorum, & infans noctis unius, ejusdem staturæ erunt. Et licet

bo-

v. Potestas;

vi. Opulencia;

vii. Pulchritudo;

ix. Voluptas;

x. Immortalitas;

xi. Absentia molestiæ;

xii. Felicitas;

xiii. Felicitas;

xiv. Felicitas;

xv. Felicitas;

xvi. Felicitas;

xvii. Felicitas;

xviii. Felicitas;

xix. Felicitas;

xx. Felicitas;

xxi. Felicitas;

xxii. Felicitas;

xxiii. Felicitas;

*SARRA-
GO UTI-
MISS. IN-
STIT.
Statuta.
Integri-
tas.
Claritas.*
boni quidam hic sint claudi, vel
cæci, aut deformes, sed tunc cum
membris omnibus sani, integri,
candidi, formosi, absque aliqua
macula resurgent, sicut & corpus
Domini nostri Jesu Christi. Ita-
que corpora Beatorum gloriosa
erunt, & septuplo sole clariora,
animarum gloria sese per illa dif-
fundente: erunt etiam adedò im-
passibilia, quòd omnis inferiorum
ignis, & quotquot umquam fuê-
re enses, nec minimo ea vulnere
aut nocimento poterunt afficere:
*Impassi-
bilitas.*
Agilitas.
tanta item agilitate ac levitate
prædita erunt, quòd ubicumque
anima esse debet aut volet, mox
ipsa in momento suum secū cor-
pus eò adducet: & tam erunt sub-
tilia, ut etiam murū æneum cen-
tū milliaria latum & crassum mi-
nori negotio sint penetratura, quā
solis splendor vitrum penetrat.
*Subtili-
tas.*

3.
*Adundi
corporei
renova-
tio post
diem ju-
dicii ne-
vissimū,
in celo
terra.*
Ut verò mundus iste glorioso-
rum corporum quamdam obti-
neat similitudinem, utque homi-
nes beati secundum sensus exter-
nos ejus pulchritudinem contem-
plentur, cæli post extremum ju-
diciū majorem assequentur cla-
ritatem quàm modò habeant. Sol
Orientem, & luna Occidentem,
ubi conditi fuerunt, occupabunt.
Aër plus habebit luminis, quàm
sua habeat: siquidem sol & luna
& stellæ erunt septuplo lucidiores
quàm nunc sint. Non erunt dein-
ceps ullæ nubes, neque grandines,
neque pluviae, nec venti, neque
fulgura, neque tonitrua: nox
itaque esse desinet, succedente

perpetua die & luce, sive clarita-
te. Aqua purior magisque per-
spicua erit, quàm nunc sit. Terra
etiam tamquam crySTALLUS perspi-
cua, & ut palmus plana erit. Atq; *Luc. 21.*
ita cælum & terra transibunt qui-
dem sed non penitus interibunt,
quin potius multò excellentiùs
renovabuntur ad perennem læti-
tiam nostram.

Igitur cæli, * terræ, & ele-
mentorum omnium pulchritudi-
nem elegantiamque conspiciemus.
Iphis etiam corporalibus o-
culis nostris Dominum Jesum, e-
jusque beatissimam Genitricem
semper Virginem Mariam unaq;
Sanctos omnes contemplantur.
Internis autem oculis contuebi-
mur divinæ sapientiæ speculum,
in quo quidquid umquam factum
est quod nos exhilarare queat, re-
lucebit. * Et sicut externis o-
culis gloriosam Christi faciem vide-
bimus, ita etiam externis auri-
bus gratissimam atq; dulcissimam
illius vocem audiemus. Inde ve-
rò cor, omnesque sensus nostri
gloriâ ejus cõplebuntur, ita quod
præ gaudio & amore nos in eum,
ipseque in nos colliquecet. Audie-
mus ite corporis auribus melodiâ
suavissimosque cantus Sanctorū,
Internis verò auribus verbum Pa-
tris auscultabimus, & in eo sci-
entiam ac veritatem omnem per-
cipiemus. * Præclarissimus quo-
que sancti Spiritus odor nos per-
transibit, omni balsamo & qui-
buscumque aromatibus longè sua-
vior: isque nos extra nosipfos in

4.
*Objecta
sensuum
beatifica-
torum in
gloria.*
* Quæ
erit, &
unde, vo-
luptas
in Bea-
torum
oculis
ac visu.

* Quæ
in aud-
ita.

* Quæ
in olfa-
ctu.

æter-

FARRA-
GO UTI-
LISS. IN-
STIT.
* Quæ
in gultu

æternam Dei trahet ac rapiet cha-
ritatem. * Abundè etiã & per-
fectè gustabimus sempiternam
Dei bonitatem omni melle dul-
ciorem: ejus perpetua tenebimur
fame ac siti, eaque nos jugiter pas-
cet & cibabit, atque per corpus &
animam perferetur ac penetrabit,
sicque fiet, ut perennem sitim ac
esuriem etiam perpetuus gustus
& cibatio comitetur, semperque
renovetur, quæ est vita æterna.

¶
Damna-
torum mi-
seria, &
horrenda
& atera-
na.

Cæterùm malis & damnatis
omnia evenient felicitati ac glo-
riæ justorum contraria. Ipsi enim
in ignem æternum, in tenebras
exteriores, in puteum abyssi mit-
tentur demergenturque, & sem-
piternis inferorum tormentis cru-
ciabuntur. Recipient quidem in
novissimo die corpora sua; sed ea
erunt tetra, deformia, foetida, &
plumbo graviora. Post judicium,
tartarus illos omnes, & quidquid
in mundo foetoris ac spurcitiei
est, in se recipiet: claudeturque
supernè & obstruetur instar ollæ,
unde postea nullus umquam ne-
que dæmon neque homo egre-
dietur. Ibi erit perpetua miseria,
dolor, invidentia, odium, ira, de-
speratio. Ibi stertus, & stridor den-
tium, atque ululatus (qui est can-
tus infernalis) nullum umquam
finem habebit. Ibi impii in ani-
ma & corpore semper corquebun-
tur, semper coquentur & affa-
buntur, semperque videbunt, au-
dient, & sentient quidquid hor-
rori atque abominationi esse po-

Ioël. 2.

Ezech.
24.
Luc. 13.

terit. * Igitur sicut boni, qui hic se
correxerint, & virtutibus operã
dederint, Deumque coluerint &
amaverint, æternã beatitudine
gaudebunt; ita mali, qui in pec-
catis ac vitiis perseveraverint, æ-
ternum supplicium patientur. Já
nunc unusquisque eligat, utra-
cum societate vivere ac mori, per-
petuoque permanere velit.

S. IX.

*Epistola Ludovici Blossii plena sum-
missimis institutionibus.*

1. Mentionem facit Opusculorum Superiorum.
2. Instruit amicum de multiplicitate cogitatio-
num fugiendã, & de Divinitate curiosius non
indagandã.
3. Quies, solitudo, silentium internum in
otio sancto.
4. De vera ac falsa quiete & otio spiritus.
5. Ne in hac re sumus pusillanimes; conatu ra-
tionabilis adhibendus; sed in eo non confiden-
dum. Nihil nisi Christi humanitatem & Divi-
nitatem cogitare, est verum anima silentium &
quies.
6. Sublimia scripta contemplatorum non pro-
sunt omnibus: ad optima quidem conandum est,
sed moderatè.
7. Bona voluntatũ plenitudo supplet defectus
quos invisi toleramus. Custodia cordis & sensuum.
Omnia de manu Dei accipienda sunt.

CHARISSIME in Christo frater,
Cmiror Institutionem illam spi-
ritualem, quam ante sesquian-
num ex scriptis Joannis Thauler-
ri & aliorum Patrum decerpserã,
tibi tantum placere: neque enim
desunt boni viri, quibus pleraque
in eadem Institutione videntur
nimium ardua, nimisque severè
ac rigidè scripta. Ego hisce die-
bus collegi Epitomen vite Christi
ex quatuor Evangelistis, cui ad-
jeci

FARRAGINE jeci *Explicationem passionis Domini* dis illum esse summam incom-
GO THII *nica* ex Thaulero, itemque *Far-* prehensibilemque bonitatem, at-
LISS. IN. *raginem sanctarum institutionum,* que in se habere totius beatitudi-
STIX. *ex Joanne Rusbrochio: quæ om-* nis exuberantem plenitudinem.
cat. pas- sionis, & *Farragi-* Ita que curiosa atque superflua
ne harum *Institu-* intellectus operatione repressa,
Institu- tionum, confido. Codicillus, quem nu-
tionum, per ad te misi, hoc est *Consolatio*
Consola- *pusillanimum,* infirmos & imper-
tionu pu- *fectos* quosque bona voluntate
sillani- præditos recreare poterit. Decre-
mium. veram quidem nihil amplius post
 spiritualem illam Institutionem
 scribere aut edere; sed Dominus
 Deus aliter disposuit.

2. Gaudeo plurimum, & gratias
 ago Deo, quod per veram tui ab-
 negationem, vitiorumque mor-
 tificationem, & alia devota exer-
 citia, strenuè vitam spiritualem
 prosequeris. Perge, obsecro, &
 magis magisque sponso animæ
 tuæ Jesu Christo placere contende:
 cujus nobilitas, potestas, di-
 gnitas, opulencia, pulchritudo,
 suavitas, charitas, pietas & mise-
 ricordia prorsus immensa est. Dic-
 cis te nonnumquam laborare, si
 multa cogites dum Deo vacare
 vis. Consulo igitur ut relin-
 quas multa, & unum juxta gratiam ti-
 bi concessam crebrò cogites; sic
 enim parum laborabis. Consulo,
 ut oculus intellectus tui pruden-
 ter demittas atque deprimas, &
 factus piè ignorans, instar pueri
 parvuli simpliciter coram Domi-
 no Deo tuo tui amantissimo con-
 sistas. Non velis perscrutari atq;
 animo revolvere, quid sit Deus,
 sed sufficiat tibi, quod scis & cre-

*Congra-
sularur
amici pro
fectus in
spiritu.*

*Multipli-
citas co-
gitationum
fugienda.*

*Curiosa
divinorum
perscruta-
tio de-
ponenda.*

dis illum esse summam incom-
 prehensibilemque bonitatem, at-
 que in se habere totius beatitudi-
 nis exuberantem plenitudinem.
 Ita que curiosa atque superflua
 intellectus operatione repressa,
 simplicitatem amplectere; & hu-
 militer, purè amanterque in Dee
 tibi ignoto quiesce.

Si ad eam mentis nuditatem
 munere Dei pervenisses, ut posses
 nihil cogitare & nihil considera-
 re; jam etiam nihil laborares, sed
 internâ solitudine, internoque
 silentio gaudens, sanctè otiosus
 esses. Hinc quidam venerabilium
 Patrum ita animam suam allo-
 quitur: *O anima mea, dilige tran-*
quillum illud & internum silentium,
quod Deo gratissimum est: summè e-
nim illi placet, ut sis nuda, simplex,
pura, & nihil cogites, nihilque consi-
deres. Hæc ille. Quando homo
 manifestè & certò cognoscit, sen-
 titque Deum in hoc beato silentio
 opus suum nobilissimum velle
 peragere, debet, relicta propria
 actione, in tranquilla pace atque
 quiete cum Deo permanere, abs-
 que scrupulo perturbatione, vel
 etiam reprehensione conscien-
 tiæ; ne præclarū illud opus Dei,
 quod sine hominis cooperatione
 fit, impediatur.

Cave tamen, ne ista perperam
 intelligendo, vanum otium &
 falsam quietem per nudum * in-
 depictumque intellectum, absque
 Dei amore, secteris. Quod qui fa-
 ciunt, periculosissimè errant, dum
 neque virtutibus operam dare,

3.
*Internū
silentium
est, quan-
do cogi-
tatione
quiescen-
te volun-
tas amori
Dei insti-
bit.*

4.
*Falsa ta-
mē quiet,
& vanū
otium, om-
nino evi-
tentur.
* Acci-
pe Le-
ctor, ab*

FARRA-
GO UTI-
LISS. IN-
STIT.
ab ipso
Blosio
hic tra-
ditam
senten-
tiam ve-
ram &
firmam
de intel-
lectu in-
deposito
atque i-
magini-
bus de-
nudato,
deq; o-
tio my-
stico ad-
eytando
errores
via my-
stica ob-
vios, si
quis ab-
que di-
cretio-
ne per
illam
ambula-
re præ-
sumat.
Veri o-
m-
mystici
descrip-
tio accu-
rate ob-
servan-
da.

neque Deum laudare, neque pas-
sionem Dominicam recolare, ne-
que gratias agere, neque orare,
neque amare, neque desiderare
volunt: sed miserè seducti, per-
fectionem in hoc constituunt, ut
se cum otiosa & ab imaginibus
denudatâ sensualitate intra se
ipsos recipere possint, relictis qui-
buslibet piis operibus & exerci-
tiis, neglectaque ad Deum amo-
rosa adhæsiōe. Tales nō in Deo,
sed in seipsis delectantur, & im-
pura diaboli mancipia sunt. Ce-
terum veri Dei amici, legitimiq;
contemplatores, nudam & ab i-
maginibus expeditam mentem
possidentes, dum interno silentio
atque otio se tradunt, non sine
sincero ad Deum affectu vel desi-
derio id faciunt, Deiq; hono-
rem potius quàm propriam dele-
stationem quærunt: neque pro-
pter huiusmodi otium alia bona
opera & exercitia deserunt. Hi
Deum & desiderio quærunt, &
fruitivo amore inveniunt. Unde
& ipsorum supernaturalis quies,
quam in Deo possident, tantum
naturalem illam quietem excel-
lit, quantum Deus ipse creaturis
sublimior est. Isti igitur supra se-
ipsos sublevari, raptique, nuda
charitate in divino lumine Deo
conjuguntur; ubi jam spiritus
eorum præ amore deficit, & quasi
redigitur in nihilum, sicque ipsi
feliciter Deo uniuntur, unus spi-
ritus eum eo effecti, atque in eum
excellentiſsimè transformati.

Tu verò, dilecte frater, licet vi-
tæ perfectionem votis omnibus
desiderare, atq; ad eam vivâ stre-
nuitate coniti debeas, non eris
tamen pusillanimis, si singularem
illam mentis nuditatem, & sub-
limem contemplationis transfor-
mationisq; gratiam, tempore
hujus exilii minimè assecutus
fueris. * Persevera in rationabi-
li conatu, & laudabilibus exerci-
tiis tuis: ita tamen, ut in illis
haudquaquam confidas, sed in
solo divinæ gratiæ auxilio, sine
quo ne unam quidem sanctam co-
gitationem habere potes. Nulla-
tenus etiam retineas ipsa exerci-
tia tua cum vitiosa proprietate,
sed semper paratus sis illa inter-
mittere & relinquere, ubi Deum
id velle, vel obedientiam chari-
tatemve, seu aliam justam causam
hoc exposcere sentis. Resigna te
funditus Deo, voluntate atque
ordinatione ejus contentus. Hoc
si feceris, ille proculdubio sem-
per largietur, quod & sibi placi-
tum & tibi utile erit. Sæpenume-
rò † magnum Dei donum est, nō
multa dona à Deo accipere. De-
pinge mentem tuam amabilibus
imaginibus vitæ & passionis Dñi
nostri Jesu Christi: devotè tamē
nimis pressam & acrem imagina-
tionem, ne caput tuum lædatur.
Interdum etiam ipsis imaginibus

† Quando Deus ex amore mero, & ob
majus nostrum bonum negat dona, quæ vel
irresignatè petimus, vel non satis humili-
ter ad utilitatem spiritualem impensuri
sumus. Et hoc benè notent, qui vel pusil-
lanimiter vel imparienter ferunt, nulla vel
paucâ, quæ malè petunt, dona accipere.

hu-

5.
Illa sunt
maquis
contem-
platione
non est
nima an-
xiè appo-
tenda,

* Ob-
serva-
condi-
tionis
bonas
consta-
tiam
petitio-
gere ad
subli-
mè qui-
etis co-
templa-
tive gra-
dam.

Christi
Domi-
humani-
tas atque
divini-
tas, si
frequen-
tissimam
medita-
tionem
arguere
rum; sed
modus
adhiben-
tur ima-
ginibus
m.

FARRAGO UTTESSIT. humanitatis piè relictis attende placidè, simpliciter & amorosè jucundam atque amabilem præsentiam Divinitatis, si potes. Ita enim alia quæque parum aut nihil considerans, nonnullam mentis nuditatem, cogitationisq; simplicitatem in te senties. Hac ratione silendo, fundumque animæ tuæ observando, eris lætus coram Deo, interioribus tuis mirè serenatis atque sedatis: eris simplex & expeditus, quasi nihil attenderes, nihilque cogitares. Reverà, hujusmodi sancta quies, vires exercitiis actionibusque defatigatas convenienter reparabit, naturamque non parum relevabit. Sed vide, ut in hoc honorem Dei quæras, non propriam voluptatem. Deo sanè charissimi sunt, qui munere ipsius ab omnibus intus absoluti, liberè ad supersubstantialem divinæ caliginis radiū evolant, & in fruitione quieteq; dulcissimæ contemplationis castè deliciantur: sed non illi soli Deo placent, nam & humiles ac resignatos quosque plurimum diligit Dominus. Christus, in quâ in Ecclesia sua, in corpore suo mystico, non oculos tantummodò, sed & manus amat, ac cetera membra, quæ charitate sibi invicem conjuncta sunt, & Spiritu sancto vivificantur.

6. Crede mihi, Institutio illa spiritualis à me edita (cujus supra memini) non omnibus per omnia convenit. In his quæ de morum reformatione, de sui mortifi-

ficazione, abnegatione & resignatione, de quæ veris virtutibus ibi scripta sunt, quilibet tutò se exercere potest: * sed illa quæ de infatigabili studio continuæ introversionis, & de mystica Theologia, vitaque superessentiali dicuntur, multis sunt nimis ardua. Et profectò qui talia in Thaulero, vel Rusbrochio, vel in Harphio, aut in aliquo alio Scriptore legit, nisi ea sanè intelligat, & prudenti discretionè præditus sit, facile, unde juvari deberet, impediatur retardabiturque, * Sicut dixi, non omnes ad hoc idonei sunt, ut se in illis plenius exercent. Quâ, quæso, absurdum foret, si is, cui Rex demandavit officium standi ante mensam suam & serviendi, injustus sese impudenter mensæ Regiæ ingereret, ac resideret? At qui non minùs improbè facit, qui se totum otio contemplationis tradere vult, cum tamen ad illud singulariter à Deo non vocetur. In regno cælesti omnes Beati mensæ summi Regis assident, omnes per amorem Deo perfectè vniti sunt, omnes suaviter in Deo requiescunt, & torrente divinæ voluptatis assiduè potantur: at hic non omnibus electis illud cōceditur, sed nec expedit quidem ut omnibus concedatur. Quapropter * illi qui indiscretâ vehementiâ se ipsos importunè perurgent & impellunt ad ea, quæ mensuram gratiæ ipsis datæ excedunt, ut plurimum & quò tendunt non perveniunt, & insuper naturam

B b 2 suam

* Audi sententiam Bloffi de suis ipsius myuicæ doctrinæ scriptis institutio nibus, quanta cum discretionè legèda sint. * Magnus vitæ asceticæ Magister R. P. Iacobus Alvarez de Paz Tom. 2. l. 5. parte 2. c. 13 cum ex aliis Autorib' docuisset, neminem debere indistinctè ad perfectam contemplationem conari, ista Bloffi doctrinam adfert & explicat. * Ad optimam conandū, sed moderate,

Non soli contemplatione sublimi præditi, Deo placent, & humiles in affectionibus exerceri oportet.

Non cuiusvis coningit contemplationis alicuius attingere.

FARRA-
GO UTI-
LISS. IN-
STIT.

suam prægravant ac destruunt. Hominis pii conatus tam in internis quam externis exercitiis semper moderatus esse debet, ut Deus quietem in eo invenire possit. Etiam nimia commotio compunctionis solerter vitanda est, si impedimentum præstat & mentis sinceritati officit. Verumtamen non despondeat animum, qui per indiscretionem sese iam debilitavit, ineptioremque reddidit: sed deinceps sit cautior, & molestiam sive gravamen, quod ex huiusmodi calamitate sentit, patienter perferat propter Deum, illudque offerat Deo in laudem æternam.

7.
Instabi-
litas cor-
dis nostri
in pieta-
tis exer-
citiis bo-
na volun-
tatis con-
nati com-
pensatur.

O serve Dei, cur te ipsum miserabiliter excrucias, & anxio atque inquieto es animo, quod Deo per fixam cogitationem incessanter intendere, incessanterque illum orare non possis? Si semper bona voluntate plenus es, Deoque placere verè desideras: si omne peccatum (quantum in te est) fugis, & omne tempus fructuose transigis: si denique honorem, laudem & gloriam Dei in omnibus purè spectas & quæris: semper Deum laudas & oras. Ista bonæ voluntatis plenitudo, ista sancta charitas abundè diffunditur in cordibus parvulorum (id est, humilium atque resignatorum) per Spiritum sanctum qui datur eis. Beati qui hoc tantum donum acceperunt: Deo enim gratissimi sunt, non solùm quando studiosè Deo intendunt aut preces

Qua ra-
tione bo-
na volun-
tas in me-
dio nego-
tiorum à

fundunt, sed etiam quando invivida illa plenitudine atque energia, externa aliqua exercitia vel opera ad gloriam Dei peragunt, variisque negotiis occupantur. Nam præclaro simplicis intentionis, & bonæ voluntatis, veræque charitatis fune religati sunt ad Deum, qui fundum animæ eorum possidet: & ipsas externas actiones atque opera sine vitiosa cordis inquietudine, sollicitudine vel implicatione exequentur. Quamlibet multæ imagines illis occurrant, non facile sinunt eas mentibus suis per inordinatum affectum imprimi. Non possunt non crebrò reminisci Dei qui in ipsis manet, & quæro in omnibus ac super omnia intentione atque amore persequuntur. Nihilominus quando eis vacat, sedulo horis congruis insistent orationi, introvertuntque se ad Deum simpliciter, absque nimia extensione aut applicatione intellectus. Visum, auditum, ceterosque sensus, & linguam suam, diligentissimè custodiunt, ne ad vana vel illicita declinent. Innocentiæ puritati que cordis conservandæ jugiter invigilant: scientes Deum ubique sibi præsentem esse. Mox ubi culpam aliquam se contraxisse animadvertunt, eam pretioso Christi sanguine diluunt & expiant. Omnem tam internam quam externam tribulationem, pœnam & afflictionem quæ eis accidere potest, de manu Domini suscipiunt, atque illam pro Dei amore a quanimi-

Deo non
separa-
tur,

Cultus
cordis &
sensus
ad bonam
voluntatem
temerè
essentia

Item
Dei vo-
luntatis
in ob-
versis,
quam in
preceptis
amare.

FARRA
GO UTI-
LISS. IN-
SIT.

Humili-
tas etiam
& beni-
gnitas
erga om-
nes, bona
volunta-
tu homi-
nibus op-
portuna.

nimiter tolerant. Gratissimū Dei voluntatem unicè amant, & ei se in omnibus subdere atque conformare student. De se suisque viribus humiliter desperantes, in Domino plenè confidunt. Infra omnem creaturam se deprimunt. Proximos quosque benigno & misericordie oculo respiciunt, eorumque dicta & facta libenter in melius interpretantur. Etiam illis à quibus cōtemnuntur, & persecutiones molestiasq; sustinent, sincerum charitatis affectum impendunt. Omnium salutem ex animo desiderant. De aliorum malis dolent, & de bonis gaudent, Deoque gratias agunt, sicut de propriis. Breviter, eorum conversatio verè Christiana ac sancta est: quia non secundum carnem, sed secundum spiritum vivunt, & ea quæ sursum sunt sapiunt quæruntque. Sanè isti mites & humiles corde ac resignatæ voluntatis homines, isti servi Christi fide pleni, alacres, strenui, & divinæ charitatis spiritu perfusi, ad multa bona opera patranda admodum idonei sunt, ac plerique eorum paulatim transformantur. Deus nobis inter electos suos vel novissimum locum concedere dignetur, Amen.

S. X.

Notata digna vitæ spiritualis documenta.

1. Servo Dei nihil tribulatione utilius.
2. Opera nostra cordi Jesu emendanda offeramus.

3. Peccatorum expiationi diligenter incumbendum fide non bastante.
4. Cordis ariditas Deo offerenda. Modus in exercitiis. Distractiones in vitis obrepentes, orationis meritum non diminuant.
5. Firma in Deum confidentia reverenter & humiliter nutrienda.

PERFECTUS Dei amicus paratus esse debet etiam ad extremum usque iudicii diem in doloribus ac pressuris vivere, si ita Deus vellet. Neque enim aliquid utilius homini accidere potest quàm tribulatio, sive sit externa, sive interna. Et nullum certius signum divinæ electionis habetur, quàm si quis tribulationem humiliter patienterque propter Dei amorem sustineat. Illa enim est pretiosus & præclarus annulus, quo Deus animam sibi desponsat. Pati pro Deo, res tantæ dignitatis est, ut homo iure se reputare debeat indignum eo honore. Etiam exigua molestia propter Deum æquanimiter tolerata, incomparabiliter præstantior est, quàm sint multa & grandia bonorum operum exercitia. Quodvis gravamen imaginem aliquam excellentissimæ Passionis Domini nostri Jesu Christi refert, & in eo homo promereri potest perfectam ejusdem passionis Dominicæ participationem. Per tribulationem

I.
Tribulatione nihil utilius in vita spirituali.

* Quantum qui d. m. humana fert conjectura ex indicibus pro babili- bus à Spiritu sancto suggeri solitis, ut est Roman. 8. 16.

Christo hominem conformat.

Dona confert,

**ERRA-
GO UTI-
LISS. IN-
STIT.**

*A Deo
ab aeterno
providetur in bo-
num ser-
vorum
suorum.*

*Exornat
animam,
tamquam
sponsam
delicio-
sam Chri-
sti.*

Zach. 2.

*Delet pa-
nas infer-
ni & pur-
gatorii.
*Si cru-
ces tu-
lit vera
resigna-
tione
ex per-
fecta
charita-
te.*

*2.
Opera no-
stra ex se
se imper-
fecta &
vilia of-
ferantur
Iesu pas-
si.*

ipse sineret minimam adversi-
tatem intus forisve exurgere, &
nec minimum quidem ventum
flare adversus electos suos, nisi
sciret hoc eis expedire ad salu-
tem. Frigore, æstu, fame, siti, in-
firmitate, & quibuslibet aliis af-
flictionibus, non solum purgat,
sed etiam mirificè exornat ani-
mas nostras: sicut peritus aliquis
pictor imaginem perornare solet
lineis atque coloribus superin-
ductis: & sicut aliqua nobilis pu-
ella, nuptura illustri Principi, de-
coratur auro & gemmis, honeta-
turque cultu vario. Dicit qui-
dem Deus his, quos sublimiter e-
legit, sibi que singulariter segre-
gavit, *Qui tetigerit vos, tangit pu-
pillam oculi mei:* verumtamen po-
tius quàm tales non purgarentur
atque exornarentur per tribula-
tiones, ipse permetteret, ut & dæ-
mones, & homines, & elementa,
sive quælibet creaturæ illos pre-
merent atque gravarent. Igitur
omnis afflictio & amaritudo pa-
tienter loco inferni atque purga-
torii toleranda est. Anima enim
verè pura & resignata, * mox ut
è corpore egreditur, ad regni cæ-
lestis palatium euolat.

Sectator vitæ spiritualis, ope-
ra & exercitia sua divino cordi Je-
su Christi emendanda perficien-
daque commendet, & illa ipsi Do-
mino Iesu, aut Deo Patri offerat
in laudem æternam ad salutem
totius Ecclesiæ, in unione san-
ctissimorum operum & exercitio-
rum ejusdem Christi Iesu, vel in

unione illius amoris, quo Chri-
stus pro nobis incarnari, nostram-
que salutem perficere voluit. Si
enim hoc piè fecerit, ipsa opera
& exercitia ejus, quæ ex se vilia
& imperfecta sunt, nobilissima
Deoque acceptissima erunt. Nam
ex operibus & exercitiis Christi,
quibus conjungentur atque uni-
entur ineffabilem dignitatem ac-
cipient: quemadmodum gutta
aquæ missa in vinum, vinoque
unita, excellentem vini colorem
saporeque recipit. Itidem om-
nia quæ ipsum gravant & affli-
gunt (sive parva sive magna, sive
externa sive interna sint) offerat
Deo in laudem æternam, ad salu-
tem omnium hominum, in unio-
ne passionis & dolorum Christi:
ut ex eisdem passionibus, dolori-
busque Domini Iesu, quibus uni-
entur, divinam claritatem assu-
mant.

Etiam spiritualis Asceta, in
plenam emendationem, expia-
tionem atque satisfactionem pro
peccatis negligentibusque suis, of-
ferat Deo Patri prædilectum Fi-
lium ipsius, offerat merita sacræ
humanitatis ejus. Roget ipsum
Dominum Iesum humiliter, ut
suas imperfectiones supplere dig-
netur: & ille indubiè supplebit
quod ei deest. Credat hoc, & fiet
ita. Necessè enim est, ut obtinea-
mus à Deo utilia quæ que si humi-
li & certa fiducia speramus nos ea
obtenturos. Is qui Christum ro-
gat ut pro se satisfaciatur, pro se sup-
pleat, seque meritis suis exornet,
si

*Sic eni
dignita-
tem in
fabula
accipi-
ent.*

*Idem su-
modis
tribula-
tionibus
suis*

*Pecco-
rum
piatis
satisfac-
tione
Christi
merita
& spera
fiducia
sunt*

BARRA-
GO UTI-
LIS IN-
STAT.

si dubius nimiumque meticulosus permanet, similis est ei qui vilibus sordidisque vestimentis exutus, & repente indutus Regiis, non novit decenter atque compositè pro exigentia ipsorum vestimentorum Regalium incedere: sed pro morum rusticitate, cui assuetus est, ineptè & incivilliter graditur.

4.

Cordis
perilis at
no turbet
servum
Dei in
bona vo-
luntate.

Dum verus Dei servus exercitiis spiritualibus insistit, & legendo, meditando, contemplando, vel orando mentem suam amorosè Deo conjungere conatur, si frigidus aridusque permanet, nihil hinc turbetur, neque ob id putet se perdere operam, quam huiusmodi studiis impendit: nam bona voluntas, qua Deo cōjungi desiderat, & pius eius conatus suscipitur à Deo, perinde ac si prorsus corde liquefieret præ amore & interna cōsolatione. Imò verò velle Deum ferventer amare, atque ad hoc rationabiliter conari, plerumque Deo acceptius ac homini utilius est, quàm amoris gustum sentire. Caveat verò servus Dei, ne nimietate exercitiorum naturam suam prægraveret ac destruat: quod contingere solet his, qui nulla virium suarum ratione habitâ, mox imitari volunt quæcumque ab aliis facta esse legunt vel audiunt. Igitur ipsa exercitia sua cum discretionè moderatè semper colat, Deoque & rebus divinis libero atque hilari corde vacet, absque sui gravamine aut anxietate. Si inter orandum nequit

esse satis attentus, non propterea nimium deiciatur animo: nam etiam ea precatio, quæ cum distractione cordis peragitur, fructuosa est, si modò is qui orat, invitus ejusmodi distractionem patitur, & placidè facit quod in se est. Igitur verus Dei cultor, inordinata animi anxietate rejecta, resignet se Deo, & ei confidat. Deus enim pro sua ineffabili bonitate, omnia opera nostra, æterna remuneratione digna reputat, si pii sumus, & voluntatem nostram ab eo non avertimus, frequenterque dolemus & ingemiscimus pro multiplicibus delictis atque defectibus nostris. Haudquaquam etiam existimet, se minime exaudiri à Deo, si orationis suæ effectum non statim sentiat aut videat: sed longanimis fideque plenus perseveret in sanctis petitionibus, Deo penitus committens, quando & quomodo velit postulata tribuere. Sanè Deus quamlibet precati unculam in Ecclesia Catholica ritè fufam, & quodlibet suspirium piè ad se emissum, eximia mercede remunerat: sed sæpè in longum tempus differt prætare quod postulamus, quia sic expedit nobis. Et dum petimus ea quæ salutaria non sunt, non illa quidem, sed alia quæ nobis utilia sunt, donat. Benignissimus enim Pater est, & nos, quibus bonam voluntatem concessit, dulcissimè atque ardentissimè amat. Reverà, si cum amore, quo Deus nos diligit, con-

Deo inter
orandum
si nen est
volunta-
ria, non
est dam-
nosa.

Patienter
expe-
ctandis,
si in ora-
tione sta-
tim non
exaudia-
mur.

Minimè
etiam om-
ni fide-
lium à
Deo re-
munera-
tur ex
immensò
in nos a-
more.

Diffra-

FARRA-
GO UTI-
LISS. IN-
STIT.

feratur amor quem omnes unquam parentes habuerunt, habent & habebunt erga filios suos; erit velut aquæ guttula cum immenso mari comparata. Hunc Dei erga nos infinitum amorem perfectè cognoscemus atque sentiemus, ubi in cælum recepti, & ad claram Divinitatis contemplationem admissi fuerimus. Tunc etiam manifestè videbimus, quã utiliter Deus nobis hic aliquos defectus inhæreret, & varias tentationes molestas esse permittrat.

5.
Firma in
Deum
confiden-
tia.

Homo resignatæ voluntatis, qui in quibuslibet defectibus, culpis, tentationibus, angustiis, doloribus, damnis, persecutionibus, miseriis, necessitatibus, & periculis suis, novit humiliter, amanter, firmiterque fidere Deo, & in bonitate pietateque ejus integrè sperare, secureque se & omnia sua paternæ providentiæ illius committere, credens indubitanter Deum verè & scire, & posse & velle se adjuvare, cunctaque sibi ad salutem convertere: is planè cor Dei vulnerat, & ipsum Dominum cogit sibi adesse. Fieri omnino non potest, ut talis à Deo deseratur, quantumcumque etiam Deus, ipsi videatur irasci. Reverà præclarum Dei donum est hæc firma fides, & certa spes, securaque & amorosa in Deum confidentia. Qui adhuc multum pusillanimis est, potest, si non in-

Numquã
à Deo de-
seritur.

tegro corde, saltem pio ore dicere Deo: *Domine, fiat voluntas tua: ego me totum tibi resigno: etiamsi occideris me, tamen in te sperabo: & si in profundum inferni demersus fuero, inde me liberabis.* Qui humilem illã & amorosam, securamque erga Deum confidentiam habet, licet densis tribulationum tenebris undique circumfundatur, manet tamen in verò lumine. Quod indicans Isaias Propheta, dicit: *Qui ambulavit in tenebris, non est lumen ei, speret in nomine Domini, & innitatur super Deum suum.* Ille igitur manet in lumine, filius lucis est; unde etiam aliquando perveniet ad patriam claritatis æternæ. Ibi apertè, & facie ad faciem videbit Deum. Deus autè est lux splendidissima, amœnissima, & deliciosissima: Deus est fons toti pulchritudinis, opulentæ & suavitatis: atque in eo excellentissimè, plenissimè, superessentialiterque sunt omnia quæ hic cordi humano grata, jucunda, amabilia vel delectabilia esse possunt. Hinc beatus Augustinus ait: *Visuri sumus quamdam visionem, præcellentem omnes pulchritudines hujus mundi: visuri sumus Deum omnia pulchra superantem, quia ex ipso sunt omnia pulchra &c.*

Confidit
benedictus
in vera
lumine

Isa. 40.

PARA-
GO UTI-
LYSS. IN-
STIT.

AD SPIRATIONES
DE MISERICORDIA DEI.

Ex Psalmo CII.

MISERATOR & misericors
Dominus, longanimis, &
multum misericors.

Non in perpetuum irascetur,
neque in aeternum comminabi-
tur.

Non secundum peccata nostra
fecit nobis, neque secundum ini-
quitates nostras retribuit nobis.

Quoniam secundum altitudi-

nem caeli à terra, corroboravit
misericordiam suam super timen-
tes se.

Quantum distat ortus ab oc-
cidente, longè fecit à nobis ini-
quitates nostras.

Quomodo miseretur pater fi-
liorum, misertus est Dominus ti-
mentibus se: quoniam ipse cog-
novit figmentum nostrum, re-
cordatus est quoniam pulvis su-
mus.

Misericordia Domini ab æ-
terno, & usque in aeternum super
timentes se.

Cc

LUDO-